

JOAN MATTHEWS

*Sărutări
furate*

Traducerea și adaptarea în limba română de
FLAVIA VOINEA

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Christine Hart parcurse distanța dintre parcare și intrarea din spate a magazinului universal „DaVinci Finer Foods”, pregătită să înceapă lucrul ca șefă a magazinului, pe tura de noapte. De fapt, era pregătită pentru orice.

Ce dacă avea să fie trează la cele mai ciudate ore? În ultimii trei ani, când lucrase ca asistentă a directorului din tura de seară, se obișnuise să reziste și să muncească dormind puțin și bând multă cafea.

Știa că putea să se bazeze pe ajutorul angajaților. Îi plăceau fetele și băieții aceia singuratici, care aveau motivele lor să-și petreacă nopțile alături de colegi, aranjând mărfurile în rafturi după ce clienții lăsaseră totul în dezordine. Când pleca acasă, la miezul nopții, avea întodeauna grijă să le lase cafea proaspătă în cafetieră.

Acum, intră în magazin hotărâtă să facă unele schimbări. În primul rând, nu va mai face curățenie! Acum intra într-un magazin curat, în care totul era pus la locul lui, pentru că era treaba altcuiva să supravegheze totul – golirea coșurilor de gunoi, spălarea podelei, aranjarea mărfurilor care fuseseră returnate la casă, adunarea cărucioarelor din parcare. La „DaVinci”, a „superviza” însemna „a face tu însuși”, așa încât Christine se săturase de această muncă. Acum, treaba ei era alta – trebuia să calculeze vânzările zilnice, să schimbe prețurile în sistemul central de scanare a mărfurilor și, în ultimă instanță, să rezolve orice problemă care ar putea apărea.

Mergând spre casa centrală, Christine observă o sticlă spartă și o baltă mare, roșie, pe podea. Se încruntă și grăbi pasul. Magazinul ar fi trebuit să strălucească de curățenie până acum! Apoi zări, pe un coridor, câteva cărucioare goale care ar fi trebuit să fie aranjate afară, într-un spațiu special amenajat.

Când ajunse la casele de marcat, văzu întreaga dimensiune a dezastrului – pahare de suc pe jumătate pline, cani de cafea pătate de ruj, ambalaje de dulciuri peste tot. În raionul de fructe, câțiva struguri căzuseră pe podea și fuseseră striviți de roțile cărucioarelor, care făcuseră o dâră lipicioasă prin tot magazinul. Furioasă peste măsură, se grăbi către birou, unde găsi un bilet de la noul asistent din tura de seară: „*N-am avut timp să fac curat. Îmi pare rău!*”

Christine trase aer în piept, simțind că aceasta nu era singura surpriză care o aștepta. Ieși prin ușa automată în fața magazinului și se uită îngrozită către parcare. În loc să fie liberă, parcare era plină de cărucioare – unele erau pe locurile pentru handicapați, iar altele erau răsturnate, în mijlocul drumului.

– Nu se poate! exclamă ea.

Dacă n-ar fi fost prima zi de lucru a asistentului din tura de seară, Christine ar fi făcut fotografii și i-ar fi făcut raport. La trei avertismente primite, orice angajat al magazinului era concediat.

Mizeria din magazin mai putea să aștepte, se gândi ea. Întâi de toate, trebuia să facă ordine în parcare. Morty, polițistul care patrula în acea zonă, ajungea la magazin puțin după miezul nopții și, dacă vedea cărucioare pe locurile speciale pentru handicapați, putea să amendeze conducerea magazinului. Ziarul local primise deja câteva scrisori de la cetățeni care acuzau conducerea de neglijență pentru că, adesea, locurile rezervate persoanelor handicapate erau ocupate de cărucioare – dar nimeni nu spunea că cei care le lăsau acolo erau clienții. Magazinul și angajații prost plătiți, dar exploatați, aveau de suferit.

Suflecându-și mânecile noii sale uniforme – o bluză albă pe care o purtau numai directorii – Christine începu să adune cărucioarele. Întâi eliberă locurile rezervate

persoanelor handicapate, apoi adună cele zece cărucioare de pe stradă. Formă un șir, cu toate că știa că regulile magazinului îi interziceau să manevreze mai mult de șase cărucioare o dată. Dar cine avea s-o reclame? Doar ea era șefa!

Pentru că porțiunea de drum până la locul special pentru cărucioare era în pantă, le împinse cu putere, apoi – dintr-un impuls – sări în ultimul cărucior. Viteza o făcu să zâmbească, uitând pentru o clipă de mizeria din magazin. Se bucură de aerul rece al nopții, râzând ca un copil care primește primul skateboard din viața lui.

Clifford Thorne știa că merge cu viteză prea mare, dar abia își scosese Jaguarul din service și tentația de a apăsa pedala de accelerație era prea mare. Nu putea să facă acest lucru pe străzi, de teama poliției, dar nimic nu-l împiedica să încerce performanțele mașinii în parcare mare și goală a magazinului „DaVinci Finer Foods”.

Era o noapte caldă și-i plăcea să simtă aerul prin geamurile deschise. Apăsă pedala de accelerație și observă, mult prea târziu, o tânără care împingea câteva cărucioare exact în direcția lui. De fapt, părea că era urcată într-un cărucior... Oare ce făcea? se întrebă el. Înnebunise? Probabil că nu, dar simțea același impuls care-l îndemnase și pe el să acționeze așa.

Christine îl văzu și, pentru că pierdea controlul asupra șirului de cărucioare, sări din cărucior și începu să alerge pe lângă ele, încercând să le oprească.

Era prea periculos! se gândi el. Frână, încercând s-o evite, dar izbi șirul exact în mijloc, lovind cu putere cărucioarele. Clifford se temu că ar fi putut s-o rănească, dar ea părea îngrijorată din pricina mașinii. Prostută! Ar fi putut să ajungă la spital, iar ea își făcea griji pentru câteva zgârieturi care se reparau cu ușurință.

Cliff nu era pregătit să iasă din mașină și să-și ceară scuze. O privi cu atenție pe tânără, deși ar fi vrut s-o ia în brațe și să-i spună că totul era în ordine. Era drăguță, chiar frumoasă, și foarte naturală. Avea părul blond, ondulat, până la nivelul umerilor, iar ochii mari, care acum aveau o expresie îngrozită, păreau blânzi. Avea o uniformă simplă, dar o purta cu mândrie și eleganță, de parcă ar fi fost la o prezentare de modă. Poate că merita să-și lovească mașina ca s-o liniștească pe tânăra aceasta!

Christine clipi de câteva ori, dorindu-și ca scena din fața ei să fie doar un vis urât. Oare, dacă va închide ochii, totul va dispărea? Încercă acest lucru, dar fără succes. Încălcase câteva reguli foarte stricte ale magazinului și era sigură că acest șofer, în mod evident bogat și în egală

măsură iresponsabil, o va reclama. Pentru că sindicatul n-o va susține, avea să fie concediată! Iar șoferul acestui Jaguar putea chiar s-o dea în judecată! De ce nu iese din mașină? se întrebă ea. Cheamă poliția sau își sună avocatul?

Pentru ca situația să fie și mai complicată, apără Morty.

Într-o clipă, Christine ridică toate cărucioarele și le alinie în fața Jaguarului. Știa că distruge dovezile, dar panica o făcu să acționeze așa.

Morty opri mașina de poliție și coborî.

– Ce mizerie, Christine! spuse el, uitându-se în jur. Credeam că Richard trebuia să lase totul în ordine!

Morty venea adesea în magazin și era la curent cu toate mișcările personalului.

– Și eu credeam la fel! Dar a fost prima lui zi de lucru... Mi-a lăsat un bilet și mi-a spus că a fost prea ocupat. Poate că acum o să vadă cât de mult munceam eu!

– Și aici ce s-a întâmplat? întrebă Morty, apropiindu-se de Jaguar.

Într-o clipă, portiera se deschise și un bărbat înalt de peste un metru optzeci ieși din mașină.

La vederea lui, Christine rămase fără cuvinte. Părea coborât dintr-o revistă! Era bronzat, fiecare fir de păr era la locul lui, iar hainele îi scoteau în evidență trupul musculos. Nu părea furios, ci mai degrabă stânjenit.

El făcu un lucru incredibil – se apropie de ea și-i spuse:

– Îmi cer scuze, domnișoară.

Apoi se întoarse spre Morty:

– Îmi pare foarte rău, domnule polițist. Pur și simplu n-am văzut-o și am intrat exact în șirul de cărucioare pe care le împingea către magazin. Puteam s-o accidentez.

– Te simți bine, Christine? întrebă Morty.

– Păi, eu...

Christine nu-și găsea cuvintele.

– Dumnezeu! Sper că da! spuse necunoscutul. Era întuneric și nu mă așteptam să întâlnesc pe nimeni aici.

Morty se apropie de Jaguar.

O, nu! se rugă ea în gând. Încă mai exista pericolul unui raport!

– Mașina a pățit ceva?

– Nu cred, minți Cliff.

Capota era lovită și zgâriată, dar ce mai conta când era lângă o femeie atât de frumoasă?

– Și aici? întrebă Morty, suspicios.

– Urmele astea? Sunt vechi, dar n-am apucat să le repar.

De ce minte pentru mine? se întrebă Christine. De obicei, oamenii bogați se purtau de parcă simplii angajați nu erau ființe umane.

– Sunteți sigur? insistă Morty.

Polițist cu experiență, era în stare să deosebească urmele noi ale unui accident de unele vechi.

– Foarte sigur. Domnule polițist, este târziu și cred că domnișoara are mult de lucru. Încă o dată, îmi pare rău că am fost neatent.

– Eu ar trebui să... încep Christine.

Dar el o întrerupse.

– Nu, a fost vina mea.

Morty se uită la amândoi.

– Atunci, bună seara. Christine, am să mă întorc la ora unu. O să ai timp să faci ordine aici?

– Cred că da.

– Bun! Dar dacă nu, mă tem că o să întocmesc un proces verbal. Consiliul orașenesc e cu ochii pe voi din pricina parcării!

Morty își consultă ceasul.

– Ai la dispoziție cincizeci de minute.

În acel moment, un tânăr ieși în fugă din magazin.

– Christine! Manuel a anunțat că e bolnav și nu poate să vină! Iar în magazin sunt cinci clienți furioși care cer să discute cu directorul!

Din pricina agitației, nu observase că în parcare apăruseră cinci mașini.

– Vin! strigă ea.

Apoi se întoarse către cei doi bărbați:

– La revedere!

Intră în fugă în magazin. Dacă Manuel era bolnav, însemna că trebuia să se ocupe de singura casă de marcat

deschisă în timpul nopții, până la ora șase dimineața. Singura speranță era să nu aibă clienți.

Dar microbuzul hotelului Sheraton opri în fața magazinului și doisprezece turiști gălăgioși năvăliră înăuntru, sporovăind într-o limbă străină.

— Ce cauți aici? strigă ea la Mohamed, șoferul hotelului. Știam că ultima cursă este la ora unsprezece.

— Avionul lor a avut întârziere și sunt morți de foame. Cei de la hotel m-au trimis aici, pentru că restaurantul e închis.

— Nu se poate!

Înțelegând că nu putea face ordine în parcare în intervalul stabilit de polițist, Christine se hotărî să facă poze. Dacă urma să i se facă raport, măcar să fie pedepsit și Richard, adevăratul vinovat!

Clienții o ținură ocupată mai bine de o oră, așa că era trecut de ora unu când reuși să ajungă din nou în parcare. Îi trecu prin minte că străinul acela chipeș ar putea s-o aștepte în parcare, dar alungă rapid gândul. În lumea ei, lumea adevărată, așa ceva nu se întâmpla.

Ușile automate se deschiseră în fața ei, iar Christine rămase în parg, uimită. Jaguarul dispăruse, dar același lucru se întâmplase și cu toate cărucioarele împrăștiat în parcare. Privind în dreapta ei, le văzu aliniate lângă perete, exact așa cum ar fi trebuit să le așeze Richard.

– Nu pot să cred!

Mașina poliției apărui pe stradă, iar Morty opri în fața ei.

– Bravo, Christine! îi strigă el, fără să coboare din mașină. Nu știu cum te-ai descurcat atât de repede. Parcarea arată grozav!

– Mulțumesc, Morty, spuse ea, prea stânjenită ca să recunoască faptul că n-avea nici o legătură cu asta.

– Ne vedem mâine!

– Sigur că da.

După plecarea lui Morty, Christine se îndreptă spre cărucioare, de parcă nu i-ar fi venit să creadă ceea ce vedea. Oare el... Nu, imposibil! Probabil un angajat a renunțat la pauza de masă și a făcut asta. Sigur că acesta era adevărul, intra înăpoi în magazin cu zâmbetul pe buze.

Clifford privi toată scena dintr-un loc în care nu putea fi văzut. În ciuda distanței, văzu zâmbetul ei și înțelese că era mulțumită. Acea jumătate de oră de muncă fizică meritase! Deși mergea regulat la sala de forță, trebuia să admită că nu era ușor să împingă zeci de cărucioare și să le așeze la locul lor. Dar o făcuse cu plăcere, ca s-o ajute.

Voia s-o revadă și era sigur nu va fi greu s-o facă, de vreme ce știa că lucra în tura de noapte. Dar expresia ei mândră îl făcea să creadă că acea tânără îi va da bătaie de cap. Trebuia s-o convingă că nu era un bogătaș într-o mașină elegantă. Adică era, își spuse zâmbind, dar îi plăcea să aibă acele lucruri pe care nu le putea cumpăra.

Clifford Thorne își dorea să se așeze la casa lui, să aibă o familie. Toate debutantele în societate și moștenitoarele pe care i le prezentase mama lui se dovediseră extrem de plictisitoare, iar cea pe care o găsisese singur fusese interesată numai de banii lui. Se săturase de ele! Acum voia o femeie căreia să nu-i pese de banii lui, ba chiar să-l refuze la început tocmai din acest motiv. Ar fi fost o noutate!

Porni mașina și se îndreptă spre casă pe un drum ocolit, ca să nu treacă prin fața magazinului. Nu voia să riște să fie văzut, în cazul în care Christine s-ar fi uitat pe fereastră. Prefera ca ea să creadă că plecase de mult...

Capitolul 2

Clifford Thorne se răsuci în patul care, dintr-o dată, i se părea prea mare. Pur și simplu, nu și-o putea scoate din minte! Se uită la ceas: patru și jumătate. Exista șansa s-o găsească la magazin, pentru că „DaVinci” avea program non-stop.

Cliff se ridică în capul oaselor, complet treaz. Nu dormise deloc, dar se simțea ca și când ar fi alergat o cursă de zece kilometri. Amintirea ei îi provoca o durere fizică, inexplicabilă.

Ce se întâmpla cu el? Fusesse lângă ea numai câteva minute, iar întunericul fusese destul de dens. Poate că, la lumina zilei, tânăra care-l tulburase atât nu i se va mai părea atât de deosebită!

Nu mai simțise o asemenea dorință fizică chinuitoare de când o curtase pe Nicole, femeia care-i zdrobise inima.

Dar pasiunea pentru Nicole fusese una sălbatică, de moment, fără nici un viitor. Sentimentele neașteptat de puternice față de tânăra pe care tocmai o cunoscuse erau complet diferite. Era ceva nou, ca și cum ar fi vrut s-o protejeze... Ar fi vrut s-o ia în brațe, s-o țină la pieptul lui și să-i alunge toată teama din priviri.

Ridicându-se din pat, Cliff decisese că-i plăcea acel sentiment, ca și rolul de protector pe care-l presupunea. Se dezbracă de tricou și se îndreptă spre baie. După ce va face un duș, va naviga cam o oră pe internet, în căutarea unor informații despre piața de capital, după care se va duce la „DaVinci” și o va invita pe Christine la micul dejun.

Ce noapte! se gândi Christine, ghemuindu-se într-un fotoliu incomod din camera de odihnă a angajaților.

Totul era în ordine, dar numai după ce muncise din greu mai bine de o oră. Richard îi scrisese în bilet că fusese ocupat, dar ea nu înțelegea ce anume avusese de făcut. Nici una din îndatoririle lui nu fusese îndeplinită!

Oare avusese parte de clienți pretențioși? Poate că avusese de-a face cu Jack, pe care angajații magazinului îl porecliseră „Cel care sărută”. Jack desfăcea întotdeauna cel puțin șase cutii de „Sărutări de ciocolată” de la Hersey,

înainte să cumpere bomboanele perfecte care se topeau în gura lui. Christine bănuise întotdeauna că bărbatul avea o problemă cu papilele gustative, pentru că gustase adesea din cutiile refuzate de el și nu descoperise nimic în neregulă. Uneori, Jack stătea și jumătate de oră la standul de „Relații cu clienții”, plângându-se de calitatea scăzută a ciocolatei.

Christine înghiți în sec, fiindu-i brusc poftă de ciocolată. Băuse multă cafea și se săturase de ea, dar n-ar fi refuzat o porție de clătite cu ciocolată de la „Athena”. Ce-ar fi să meargă acolo la micul dejun? Salariul i se mărise puțin și-și permitea să ia, din când în când, micul dejun în oraș. Și poate chiar să meargă și la salonul de coafură al lui Michel.

– Christine, linia 402! se auzi în difuzor.

Ea se duse către telefon și ridică receptorul.

– Da, Wesley.

– Ai un client.

– Mulțumesc.

Era un interval destul de liniștit, prea târziu chiar pentru cei care veneau noaptea la cumpărături și mult prea devreme pentru cei care se trezeau în zori.

Christine bău ultima înghițitură de cafea și aruncă paharul de plastic în coșul acum gol. Împingând ușile duble pe care scria „*Numai pentru angajați*”, Christine se grăbi spre casă. Un bărbat înalt, lat în umeri, o aștepta, cu un buchet de flori în coș.

– Îmi pare rău că v-am făcut să mă așteptați, domnule, spuse ea, strecurându-se în spațiul rezervat casierei.

– Bună, Christine, spuse bărbatul, privind-o în ochi.

Era și mai frumoasă în lumina puternică din magazin, decât i se păruse cu câteva ore în urmă, în întunericul nopții.

– Bună, răspunse ea, concentrându-se asupra casei de marcat.

Nu-i plăcea când clienții îi spuneau pe nume, dar știa că acesta era riscul atunci când purta ecuson.

– Buchetul de lux costă doisprezece dolari și nouăzeci și cinci de cenți, anunță ea.

El îi dădu o bancnotă de douăzeci de dolari. Christinei i se părea că bărbatul avea un aer familiar, dar nu-și amintea să-l fi văzut vreodată.

O, nu! spuse ea în gând, ridicând privirea. Brusc, își aminti unde și în ce condiții îl mai văzuse.

– Cu TVA, treisprezece dolari și șaptezeci și șase de cenți. Pofțiți restul – șase dolari și douăzeci și patru de cenți, spuse ea, încercând să păstreze un ton serios, profesional.

Îi înmână bonul și restul, dar nu reuși să-și desprindă privirea de a lui. El luă banii și-i puse în portofel, apoi îl strecură în buzunarul din spate al pantalonilor. Dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica, acest simplu gest o făcu pe Christine să se înfioare.

– Cum a fost restul nopții? Întrebă Clifford.
– Destul de aglomerată. Dar... am avut noroc cu un spiriduș care a făcut ordine în parcare, zâmbi ea.

– Serios? Ce drăguț!

– Nu cumva ai văzut ceva... neobișnuit pe acolo?

Clifford se încruntă, ca și când ar fi făcut un efort să-și amintească.

– Neobișnuit? Nu. Doar multe cărucioare! Face parte din îndatoririle tale să plimbi afurisitele alea de cărucioare prin parcare, la miezul nopții?

Christine simțea că putea vorbi cu el, pentru că era un bun ascultător. Relaxată, începu să-i explice:

– Nu, nu chiar. Eu sunt șefa acestui magazin pe tura de noapte. Sunt prea importantă pentru o asemenea sarcină, îl tachină ea.

– Și de ce o făceai?

– Dacă vrei să știi adevărul... E foarte mult de muncă și nu sunt destui angajați. Ce nu poate face o tură, rămâne pentru tura următoare. Așa se întâmplă peste tot. Clienții vor prețuri mici, iar conducerea îndeplinește această condiție angajând mai puțini oameni decât ar fi necesar.

– Și dacă n-ai fi putut să faci treaba?

– Atunci, managerul din tura de dimineață, care vine aici la opt, ar fi avut mare bătaie de cap. Dar mie nu-mi place să muncească alții în locul meu. Aș fi rămas aici până când am fi rezolvat totul, chiar dacă programul meu s-ar fi terminat.

Clifford o plăcea din ce în ce mai mult. Firea ei săritoare și voluntară era o calitate pe care n-o întâlnea prea des.

– Așadar, termini la opt?

– Mda.

Amândoi se uitară la ceasurile de la mână, apoi își ridicară privirile și izbucniră în râs.

– Pot să te invit la micul dejun? întrebă Clifford.

Christine amuți, simțind că era prea agresiv.

– Păi...

Clătină din cap, incapabilă să-l refuze.

– Consideră că este modul meu de a-mi cere scuze.

– Ți-ai cerut scuze când ai aranjat cărucioarele în parcare. Știu că ai fost tu! Colegii mei n-au înțeles nimic când le-am mulțumit pentru că au făcut asta. În plus, ar trebui să-mi cer scuze pentru ce s-a întâmplat. Eu am dat peste mașina ta și ți-am zgâriat-o. Dacă ai fi fost un client obișnuit, ai fi făcut plângere și aș fi avut o grămadă de probleme. Poate că aș fi fost concediată... Așa că eu ar trebui să te invit la micul dejun!

Clifford zâmbi larg.

– Perfect. Accept!

Ea făcu ochii mari.

– Stai puțin! Eu...

– Nu, înțelegerea e înțelegere! Tu mă inviți la micul dejun, dar eu achit nota. Mă întorc la ora opt. Apropo, eu sunt Clifford... Clifford Thorne.

Christine vru să protesteze, dar se răzgândi. Acceptând propunerea lui, avea ocazia să facă o plimbare cu Jaguarul și să mănânce un mic dejun sănătos.

Dar invitația putea avea și alte urmări – ultimul lucru de care avea nevoie era ca un bărbat bogat și singur s-o deranjeze noapte după noapte la serviciu.

Prostii! își spuse ea în gând. Ce motiv aş avea ca să n-am încredere în el?

– Bine, Clifford, zâmbi ea. Ne vedem la opt.

El aprobă cu o mișcare a capului, apoi îi întinse florile.

– Apropo, acestea sunt pentru tine.

Uimită, le acceptă și-l privi în timp ce ieșea din magazin.

Micul dejun fu delicios – o porție mare de clătite cu ciocolată de la „Athena”. Christine era foarte obosită după o noapte în care muncise prea mult și băuse prea multă cafea, dar Clifford se dovedi un partener de discuții încântător, care o făcea să nu se mai gândească la oboseală.

– Lucrez la „DaVinci” de la șaptesprezece ani, îi spuse ea printre înghițituri. Recent, s-au împlinit cinci ani de când lucrez aici. Am de gând ca în toamna asta să încep niște cursuri la Universitatea Northeastern. Cred că o să-mi iau diploma până împlinesc treizeci de ani.

– Îți place? o întrebă el.

Se simțea oarecum vinovat pentru că el urmăse școli particulare, își petrecuse verile în Europa, în tabere selecte, și își terminase studiile la Harvard. Cu toate acestea, nu muncise nici o zi în viața lui. În orice caz, nu așa cum muncise tânăra care stătea în fața lui.

– Da, e bine. Salariul a crescut, o dată cu avansările. Și, așa cum spune Joseph Conrad, „Viața nu e poezie”.

– L-ai citit pe Conrad?!

Expresia lui mirată o deranjă pe Christine.

– Da, bineînțeles. Dacă lucrez într-un magazin universal, nu înseamnă că n-am citit în viața mea o carte. L-am studiat pe Conrad în liceu și mi-a plăcut.

– N-ar fi trebuit să fiu atât de uimit. Iartă-mă! Conrad este unul din autorii mei preferați. Când tata a fost în Vietnam, mi-a spus că s-a simțit foarte apropiat de Conrad. Ar fi putut să nu se ducă, pentru că tatăl lui avea relații, dar și-a amintit un citat din acest scriitor: „În orice element distructiv, cufundă-te.” A vrut să cunoască umanitatea în toate aspectele ei, așa cum făcuse și Conrad.

Christine se gândi câteva clipe la afirmația lui și la implicațiile acesteia. Da, poate că era educativ să nu fugi din fața pericolelor și a greutăților – mai ales pentru cei care aveau o existență lipsită de griji și nu-și făceau probleme din pricina banilor. Simțea că acest Clifford Thorne făcea parte dintr-o altă clasă socială și era mai bine să-i spună acest lucru de la început.

– Eu nu mi-am cunoscut tatăl. Dar pun pariu că el n-ar fi ezitat să se folosească de relații ca să scape de orice fel de obligații. Era mult mai înstărit decât mama, iar ea a fost amețită de banii lui, ca și de faptul că era foarte chipeș. A părăsit-o imediat după nașterea mea, spunând că nu era pregătit să fie părinte.

Se opri brusc, întrebându-se de ce spunea povestea vieții ei unui bărbat pe care abia îl cunoscuse.

– Nu toată lumea e așa, Christine. Sunt și oameni pe care te poți baza!

– Probabil. Mama mea a murit înainte ca eu să termin liceul, așa că m-am obișnuit să mă bazez pe mine însămi.

– Poți să te bazezi pe mine, șopti el, înainte să-și dea seama ce spune.

Încercase să aibă un ton firesc, dar inima îi bătea nebunește.

– Mulțumesc. Ți mulțumesc și pentru masă, dar trebuie să plec, spuse ea luându-și geanta de pe spătarul scaunului. Am câteva lucruri de făcut, după care vreau să dorm. La miezul nopții trebuie să fiu la serviciu, iar organismul meu nu s-a obișnuit cu acest program.

Încercă să se ridice, dar își pierdu echilibrul și căzu înapoi în scaun.

- Poți să mă duci la mașină? îl rugă ea.
 - Sigur! Dar... te simți bine?
 - Cred că da. Numai că nu sunt obișnuit să stau trează noaptea întreagă.
 - Îmi permiți să te conduc acasă?
- Propunerea lui era tentantă.
- Locuiesc la patruzeci și cinci de minute de aici. Dar asta înseamnă că trebuie să vii diseară să mă iei...
 - Nu mă deranjează.
 - Mai bine, nu. Am să mă descurc. Du-mă înapoi la magazin, să-mi iau mașina.

Chelnerița le aduse nota de plată. Ar fi vrut să achite ea, dar știa că nu-și permite să plătească micul dejun pentru două persoane, așa că-l lăsa pe Clifford să se ocupe.

- Dacă ești sigură...
- Da.

De fapt, reacția ei nu se datora numai nenumăratelor cafele. Prezența lui o tulburase, oricât de mult și-ar fi dorit ca acest lucru să nu se întâmple.

Pe drumul către mașină, Cliff îi atinse ușor spatele, într-un gest instinctiv de protecție. Pentru ea, această atingere ușoară era foarte plăcută. De ani de zile, cei cu care lucra o priveau ca pe un coleg, nu ca pe o femeie. O respectau, dar se așteptau ca ea să se poarte ca un bărbat – să aibă aceeași putere și același curaj.

Cliff, însă, o făcea să-și aducă aminte că era femeie și-i plăcea asta. Așa cum îi plăcea faptul că plătise nota și acum o conducea, curtenitor, la mașină. S-ar putea obișnui cu un asemenea tratament...

Merse nesigură până la mașina lui și așteaptă să-i deschidă portiera. Știa că va trebui să facă un efort și să stea trează până când va ajunge acasă, dar nu era prima oară când făcea acest lucru. Tocmai de aceea, în torpedoul mașinii ei se găseau câteva pachete de gumă cu cofeină.

Cliff se așează alături, pe locul șoferului, iar Christine abia rezistă impulsului de a-și sprijini capul de umărul său lat. În loc să facă asta, își lăsa capul pe spate, gândindu-se că putea să aștească preț de cinci minute.

Când Cliff opri mașina în parcare a magazinului „DaVinci”, Christine dormea buștean. Ar fi vrut s-o trezească, dar își dădu seama că era periculos să-i permită să conducă trei sferturi de oră fără să se odihnească. Se gândi s-o conducă acasă chiar el, dar nu știa unde locuia și nu putea să-i întrebe acest lucru pe colegii ei.

Avea o singură soluție, dar era riscantă: putea s-o ducă la el acasă și s-o lase să doarmă în camera de oaspeți. Dacă se va trezi în timp ce o purta în brațe până în pat, putea să-i explice că fusese îngrijorat pentru ea. Sigur, exista

riscul să nu-i mai vorbească niciodată, dar nu credea că avea să se întâmple așa ceva. Era clar că nu-l ura, iar faptul că avusese grijă de ea putea să fie în favoarea lui.

Mulțumit de această idee, ieși din parcare și se îndreptă spre casa lui. Pe drum, o strigă de câteva ori, dar ea nu se trezi.

Opri mașina în fața casei și coborî, apoi deschise portiera ei și o luă în brațe. Nu era foarte ușoară, lucru normal având în vedere că avea o înălțime de circa un metru șaptezeci. Mirosea a brad, lucru neobișnuit la toate fetele și femeile cu care se întâlnise el încă din gimnaziu.

O cunoștea numai de câteva ore, dar simțea că îi umplea gândurile așa cum nu i se mai întâmplase de mult timp.

Urcă scările și descuie cu mare greutate ușa, încercând să n-o trezească. O așază cu grijă pe patul din camera de oaspeți, o descălță și o înveli.

Și el? Ce trebuia să facă acum? Nu putea s-o lase singură, pentru că ar fi complet dezorientată când s-ar trezi. Pe de altă parte, nici nu putea să rămână lângă ea, pentru că și-ar putea face o impresie greșită despre el. Poate că ar trebui s-o cheme pe bătrâna lui vecină și s-o roage să accepte rolul de supraveghetore! Cu siguranță, Christine avea simțul umorului și s-ar amuza într-o asemenea situație.

Pentru că și Cliff voia să doarmă, se hotărî să se ducă la culcare în camera lui și să se trezească înaintea Christinei.

Capitolul 3

Christine deschise ochii, uitându-se mirată în jur.

Unde sunt? se întrebă ea. Și cât este ceasul?

Se răsuci în pat, cuibărindu-se în pătura moale și privi camera în care se afla, nedumerită. Oare visa? Nu, cu siguranță era realitate. Își aminti tot ce se întâmplase noaptea trecută și-și dădu seama unde era – în casa lui Clifford.

Se ridică și se sprijini de pernă, uitându-se la hainele ei. Cu excepția pantofilor pe care nu-i mai avea în picioare, era îmbrăcată exact ca noaptea trecută. Probabil că adormise în mașină și nu se trezise, în ciuda tuturor încercărilor lui, așa cum era normal să i se întâmple unei persoane care muncea din greu de mulți ani.

Se uită la ceas: șase și un sfert. Dormise mai bine de opt ore! Deci aceasta va fi viața ei în următoarele luni – va

dormi toată ziua! Nu prea-i plăcea... Atunci când fusese doar asistent al șefului turei de noapte, se culca la ora unu și jumătate și se trezea înainte de prânz.

Nu știa cum să procedeze. Oare ar fi putut să-și caute pantofii și să se strecoare în vârful picioarelor din casă? N-avea norocul ăsta! Mașina ei rămăsese în parcarela magazinului, așa că era nevoită să dea ochii cu Cliff. Tocmai când se întreba dacă ar trebui să-l caute sau să aștepte ca el să vină, Cliff deschise ușa și intră în cameră.

– Bună, spuse el, zâmbind într-o manieră familiară.

Christine îi zâmbi la rândul-i. Putea să-l considere prieten?

– Îmi pare rău că te-am deranjat atâta, spuse ea.

– Nu e nici o problemă. Ai adormit buștean!

– Îmi pare rău.

– Ce-ai zice de o invitație la cină?

Ea izbucni în râs, amuzată de situație.

– Sigur! Dar nu cred că mă voi obișnui cu programul acesta.

Cliff aprobă cu o mișcare a capului.

– E dur, nu? Eu întotdeauna regret când mă culc târziu. Nu poți să ceri să lucrezi într-o altă tură?

Christine clătină din cap.

– Sunt șefă pe tura de noapte doar de o zi! Nu pot să cer schimbarea decât peste un an...

El se apropie și se așază pe marginea patului. Imediat, ea își mută picioarele, ca să-i facă loc. Adevărul era că

prezența lui atât de aproape, în patul cald, o tulbura. I s-ar fi părut natural ca, peste câteva clipe, să se aplece asupra ei și s-o sărute. Iar Christine știa că ar fi acceptat cu bucurie.

Privirea lui fixă, stăruitoare, o emoționa, pentru că n-avea nici o urmă de prefăcătorie sau amenințare. Christine își mută privirea de la ochii lui căprui, blânzi, la părul șaten și apoi la tenul bronzat și-și dădu seama că nu mai fusese niciodată alături de un bărbat atât de chipeș. Respirația ei deveni mai rapidă.

Nu îndrăzneă să-l invite să se apropie, dar ar fi vrut să-l facă să înțeleagă că n-ar opune rezistență. Își plimbă degetele pe pătura moale, dorindu-și să mângâie obrazul lui catifelat.

Clifford încercă să-și mute privirea de la ea, dar prezența unei femei atât de frumoase în casa lui îl tulbura. În ochii ei albaștri și limpezi citea o invitație căruia nu putea și nici nu voia să-i reziste.

Știind că își asuma un risc, se apropie ușor de ea. Văzând că nu se ferea, o luă în brațe; încă mai simțea mirosul parfumului ei, dar ajunsese să-i placă. Christine își înlănțui brațele în jurul gâtului lui și se lipi de el, primind cu bucurie tot ceea ce buzele lui ofereau.

Când se depărtă de el, oftă satisfăcută, dorindu-și în sinea ei ca acel sărut să se repete cât mai repede.

Cliff se gândi să-și ceară scuze pentru că grăbise lucrurile, dar strălucirea din ochii ei îi arătă clar că nu putea fi vorba de așa ceva. Cu blândețe, o mângâie pe obraz, dezmierdând pielea albă, ce părea să nu vadă prea des razele soarelui. În minte îi apărură imaginea vasului lui – Christine ar arăta grozav în costum de baie, iar apa și aerul curat i-ar readuce culoare în obraji. Era prea tânără ca să stea închisă în casă!

– Îți place să navighezi? întrebă el.

– Mie? râse ea. N-am fost niciodată pe un vas.

– Ai vrea să mergi cu mine într-o zi? Să navigăm pe lacul Michigan?

Chris se depărtă brusc de el. Oare așa se întâmplase și cu mama ei, când fusese vrăjită și cucerită de cel care avea s-o lase însărcinată?

– Nu... nu cred că am timp.

– Dar la sfârșit de săptămână?

– Poate. Mai întâi trebuie să mă obișnuiesc cu noul meu program.

– Sezonul cald se încheie în noiembrie. N-o să mai putem naviga decât în martie, în cel mai bun caz. Sper să-ți faci timp înainte de venirea iernii.

Ai grijă! își spuse ea în gând. Oricât de atrăgător ar fi tipul ăsta, trebuie să te controlezi!

– N-am timp. De fapt...

Chris se ridică din pat.

– De fapt, ar trebui să plec pentru că trebuie să fiu la serviciu la miezul nopții.

– Rămâi la cină și apoi...

– Nu, spuse ea hotărâtă. Am de făcut câteva comisioane și abia o să am timp să mă schimb înainte să mă duc la magazin. Te rog, du-mă la mașina mea.

– Ești sigură?

– Da. Mulțumesc pentru tot ce ai făcut.

Parcurseră drumul până la mașina ei în tăcere.

Chris se simțea oarecum dezamăgită și un sentiment ciudat puse stăpânire pe ea. Ar fi vrut să simtă din nou siguranța pe care o trăise în clipele când fusese în brațele lui, dar știa că acest lucru era imposibil. Trebuia să se controleze și să gândească mai mult la viața ei profesională. Cu numai douăzeci și patru de ore în urmă, era extrem de încântată de faptul că fusese promovată.

Când opri în parcare, Cliff se aplecă spre ea vrând s-o sărute pe obraz, dar se feri și ieși rapid din mașină.

– Trebuie să plec.

El privi în urma ei, dorindu-și să întoarcă, doar o clipă, capul. Îl durea faptul că purtarea ei era atât de rece, dar știa că el nu greșise cu nimic.

Christine avea nevoie de timp, ca să-și pună în ordine gândurile și sentimentele. Dar Cliff era un bărbat răbdător și știa că merită s-o aștepte. Știa că va găsi o cale s-o convingă că nu seamănă cu tatăl ei sau cu oricare alt bărbat care a rănit-o în trecut. Putea să-i ofere multe și-și dorea din toată inima să facă acest lucru.

Capitolul 4

Christine intră în magazin exact la miezul nopții. La biroul de „Relații cu publicul” era o coadă destul de mare. Richard o salută scurt și plecă imediat, chiar dacă era în mijlocul unei discuții cu un client.

În mod normal, erau puține plângeri după miezul nopții, dar în fiecare noapte de miercuri spre joi era o situație specială, pentru că se schimbau prețurile în sistemul central de scanare la mărfurile care intrau la reducere, precum și la cele pentru care perioada de reducere se încheia. Acest proces începea la ora unsprezece și dura toată noaptea, așa încât era posibil ca unele prețuri afișate pe produse să nu coincidă cu prețul de la casă. Un grup destul de mare de cumpărători venea special în magazin după ora 23 și alegeau acele produse despre care știau că își vor schimba prețul, pentru a

profita de una din regulile de bază de la „DaVinci”. Conform acesteia, dacă prețul afișat pe produs nu era același cu cel de la casă, cumpărătorul îl primea gratuit. De aceea, existau anumite persoane care-și făceau aprovizionarea în acest mod, în fiecare săptămână.

– Pot să vă ajut? întrebă Christine, intrând în locul ocupat până atunci de Richard.

Florile pe care i le oferise Clifford erau în continuare în vază, pe raft.

– După cum îi spuneam acelei... persoane, explică cumpărătoarea extrem de iritată, produsele acestea au alt preț decât cel afișat la raft. Vreau să le primesc gratuit.

– Să vedem, doamnă Scully, spuse Christine, luând bonul de la doamna care părea foarte bine informată.

– Prețul trebuie să fie...

– Știu, o întrerupse Chris. Prețul din calculator s-a schimbat în ultima oră, așa cum știți foarte bine.

Se uită pe teighea, unde doamna Scully pusese două duzini de conserve de supă.

– Pot să vă ofer gratuit doar o singură cutie.

– Dar prețul nu coincide la nici una! protestă ea. Vreau să le primesc pe toate gratuit!

– Nu putem face așa ceva, doamnă.

– Atunci, trebuie să plătesc prețul de săptămâna trecută. Doar n-o să plătesc prețul întreg!

– Da, așa se poate, puteți plăti prețul de săptămâna trecută, când acest produs a fost la reducere.

– Bun! Sunt gata să achit un dolar, dar nu doi dolari și nouăzeci de cenți. E îngrozitor ce prețuri sunt nevoiți să plătească bieții cetățeni în vârstă!

Christine făcu operațiunea necesară și-i returnă doamnei aproape treizeci de dolari. O ascultă plângându-se de prețurile ridicate și-i zâmbi profesional, deși știa foarte bine că doamna venea la magazin cu un Cadillac nou-nouț.

– Următorul!

Când văzu cine se apropie de ea, Christinei îi pieri zâmbetul – Jack „cel care sărută”.

– Bună seara, domnule Weiss.

– Astea sunt stricate, spuse bărbatul, punând în fața ei trei cutii desfăcute de „Sărutări de ciocolată”. Trimiteți-le la producător!

N-avea nici un rost să-i explice că ciocolata expira peste șase luni. Răspunsul lui era invariabil: nu se topea destul de repede în gură, așa cum se întâmplase și cu celelalte douăzeci și șapte de cutii pe care le returnase în aceeași lună. Dacă era atât de bun cunoscător, de ce nu-și făcea cumpărăturile din Elveția? se întrebase ea adesea.

– Da, domnule, răspunse ea, încercând să se stăpânească în timp ce-i returna banii.

El se îndepărtă, bombănind ca de obicei despre calitatea scăzută a ciocolatei.

Următorul client era, în mod clar, sub influența alcoolului.

– Pot să vă ajut? Întrebă ea, apăsând în același timp pe butonul prin care-l atenționa pe Wesley că avea nevoie urgent de ajutor.

– Vreau să cumpăr astea, spuse el, trântind în fața ei șase cutii de bere.

– Îmi pare rău, dar nu vindem alcool după miezul nopții.

– Dar eram la rând! Și e numai douăsprezece și patru minute...

– Nu contează. Nu se poate!

Bărbatul îi făcu semn cu cohiul.

– Știi ce, drăguță? Eu nu spun nimănui, dacă nici tu nu spui.

– Îmi pare rău, dar aceasta este regula stabilită de primărie. Pe bon se înregistrează ora vânzării și aş putea fi amendată sau chiar trimisă la închisoare pentru așa ceva.

– Ce să caute o fată drăguță ca tine la închisoare?

– Asta e legea, domnule. Dacă nu mai doriți să cumpărați altceva, vă rog să părăsiți magazinul.

Bărbatul se enervă brusc.

– Femeie proastă ce ești! Nu se poate...

În clipa aceea apăru Wesley, care-l prinse cu putere de braț și-i luă cutiile de bere din mână.

– Vă rog să veniți cu mine.

Prezența impunătoare a tânărului agent de pază îl puse în încurcătură pe cumpărător. Crezând că va fi condus la o altă casă, acceptă să-l însoțească.

– Da, sigur.

Văzând că Wesley îl conducea către ieșire, începu să se agite.

– Hei, nu poți să faci asta!

– Dacă nu plecați acum, am să chem poliția! Ieșiți imediat!

Christine, care urmărise scena, se întoarse spre următorul client.

– Pot să vă ajut? Oh!

Clifford Thorne stătea în fața ei, clătinând din cap.

– Cum de suporti așa ceva în fiecare seară? Îmi venea să-i trag un pumn tipului ăsta! Și femeia aceea care voia să nu plătească pentru supă... Incredibil!

Ea râse ușor.

– Noaptea de miercuri spre joi este cea mai grea, pentru că se schimbă prețurile în sistemul central de scanare. Multă lume vânează acest moment, pentru că știe că pot obține gratuit produsele la care prețul de pe raft nu coincide cu cel de la casă.

– Rușinos!

– Sst! Consideră că e dreptul lor, șopti ea.

Apoi vorbi mai tare:

– Pot să te ajut cu ceva?

– Nu. Am venit doar să te salut și să văd ce mai faci. Iar trebuie să aranjezi cărucioarele în parcare?

– Nu știu, n-am verificat. Dar să știi că n-ai voie să lucrezi acolo. Face parte din atribuțiile mele să chem poliția, dacă te văd muncind acolo.

– Și dacă nu mă vezi?

– Nimeni altcineva nu poate să facă plângerea către poliție.

Se aplecă ușor către el:

– Cum arată parcare?

– Groaznic!

– De aceea a plecat Richard atât de repede!

– Lasă-mă să te ajut. E mai bine decât să mă duc la sala de forță, nu crezi?

– Bine, accept. Dar nu face nimic până nu vin eu. Morty poate să apară mai devreme și s-ar putea să ai probleme. Nu ești angajat al magazinului „DaVinci” și s-ar putea să fii amendat.

– În cazul ăsta, o să te aștept.

Cliff se duse în parcare și intră în mașină, zâmbind. Planul lui funcționase! Fusese sigur că n-o să-i refuze propunerea de a lucra împreună. Pe drumul către magazin, se gândise cu bucurie la faptul că avea să stea lângă ea câteva ore – o va ajuta să așeze în ordine cărucioarele din parcare, după care va mai sta cu ea în timp ce făcea alte treburi în magazin.

După o jumătate de oră în care încercase fără succes să citească un articol plictisitor dintr-o revistă economică, Cliff o văzu pe Christine ieșind din magazin. Era atât de frumoasă!

Merse repede în întâmpinarea ei. Inima îi bătea mai repede, iar gândul îi zbură și alte lucruri în afară de aranjatul cărucioarelor.

– Arată foarte rău, comentă Chris când ajunse lângă el.

– Hai să mergem, o îndemnă Cliff, atingând-o ușor pe umăr.

– N-ar trebui să mă ajuți...

– Dar sunt client al magazinului! Pot să fac ce vreau, nu?

– Bine, acceptă ea. Dar nu uita – regulamentul sindicatului impune să nu manevrezi mai mult de șase cărucioare o dată.

– Foarte bine, spuse el, îndreptându-se către cărucioarele care fuseseră îngrămădite pe locurile rezervate persoanelor handicapate. Dar eu nu sunt membru de sindicat!

Christine clătină din cap. Cu ce drept îi spunea ce avea de făcut? Doar și ea plimba prin parcare șiruri de zece – douăsprezece cărucioare.

Timp de aproape o oră, lucrară în liniște, zâmbind ori de câte ori treceau unul pe lângă celălalt. Când Cliff nu se uita, Christine îi arunca priviri pe furiș, admirând brațele lui puternice și amuzându-se de sunetele pe care le scotea din pricina efortului.

Pe cine crede că păcălește? se întrebă ea în gând. Totul nu era decât o tactică a lui, ca s-o impresioneze. Nici un bărbat cu bani nu muncea atât de serios decât dacă urmărea ceva! Nu știa ce să facă – să-și asculte inima sau rațiunea? Bărbatul acesta părea atât de sincer, de adevărat, iar ea își dorea din toată inima să creadă în el.

Când terminară, Christine făcu socotelile:

– Am lucrat cincizeci și cinci de minute. Dacă ai fost angajat al magazinului, ai fi câștigat trei dolari și douăzeci de cenți. Asta, după reținerea sumelor pentru asigurările de sănătate, șomaj și taxele locale.

– Glumești, nu-i așa?

– Nu. O să-ți arăt mai târziu care sunt câștigurile medii săptămânale ale angajaților de aici. Probabil că este mai puțin decât cheltui tu la o singură ieșire în oraș.

Chris regretă imediat comentariul pe care-l făcuse. Cliff o ajutase fără să-i ceară nimic, iar ea râdea de el.

– Probabil că ai dreptate. Mi-e rușine de mine.

– Nu! Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun așa ceva. Să fiu sinceră, majoritatea oamenilor care lucrează aici sunt fericiți. Au vieți simple și n-au scopuri mărețe, dar sunt mulțumiți cu ceea ce au.

Cliff privi către intrarea în magazin.

– Așadar, ce urmează?

– Chiar te interesează?

– Sigur că da.

– Dacă nu sunt clienți, o să mă apuc de mărfurile returnate. Mă refer la produsele pe care cumpărătorii le aduc la casă, dar le lasă acolo, pentru că decid să nu le mai cumpere, și la mărfurile returnate la „Relații cu clienții”. Ca nesuferitul ăla care a adus înapoi „Sărutări de ciocolată”. Regret, dar nu pot să-l sufăr.

– Cât durează ce ai de făcut?

– Depinde de perioadă. De Crăciun e cel mai rău! Dar astăzi... probabil vreo două ore.

– Două ore?

– Mda. Hai, o să vezi.

Merseră împreună la cele opt case de marcat. Ca și în noaptea trecută, coșurile de gunoi erau pline, iar sub tejghea, în spațiul rezervat vânzătorilor, erau hârtii de ciocolată și șervețele. Lângă cea de-a opta casă de marcat erau patru cărucioare pline cu diferite produse.

– Angajați de la diferite departamente, ca lactate sau măcelărie, ar fi trebuit să vină la intervale regulate să golească toate cărucioarele astea. Dar, uită-te!

Ridică demonstrativ o cutie cu înghețată.

– O, Doamne! exclamă Cliff.

Luă cutia din mâna ei și o clătină ușor.

– S-a topit!

– Și laptele ăsta...

Îi dădu o cutie de carton, la fel de caldă ca cea de înghețată.

– Produsele astea ar fi să fie trebuit puse înapoi în frigider. Ca și șunca!

– Groaznic! Magazinul suportă toate pierderile?

– Nu direct. Noi trebuie să golim cutiile și să trimitem ambalajele înapoi la producători, ca dovadă că mărfurile s-au stricat. Ei își acoperă pierderile prin creșterea prețurilor, iar noi suntem nevoiți să nu mai mărim salariile angajaților. Asta ar însemna creșterea prețurilor și nu ne permitem asta. Dacă mai vrei să mă ajuți, uite ce trebuie să faci.

Se duse către cărucioarele aranjate într-un colț al magazinului și scoase patru pe care le aduse lângă Cliff. Le separă și le așează unul lângă altul.

– Ajută-mă să le sortez. Fructele și legumele le punem în primul cărucior; pâinea și cerealele în al doilea. Poți să pui carnea, laptele și produsele congelate laolaltă, de vreme ce nici unul nu mai poate fi repus în vânzare. Pune tot acolo și mărfurile deschise sau sparte. Iar în al patrulea punem mărfurile nealimentare, cum ar fi șampoanele și săpunurile. O, era să uit! Mă întorc imediat!

Dispăru pentru câteva clipe și reveni ținând în brațe un imens coș albastru.

– Dă-mi voie să te ajut, se offeri Cliff. Ce greu e! Ce ai aici?

– Mărfurile returnate în ultima oră. Cea mai grea este punga cu semințe pentru păsări. O femeie a adus-o înapoi spunând că păsărilor care obișnuiau să vină la ea nu le mai place soiul ăsta de semințe.

Cliff lăasă coșul lângă casa de marcat și izbucni în râs.

– În fiecare zi întâlnești asemenea situații?

– Da, dar m-am obișnuit. Dar acum lucrez noaptea, nu-i așa? Majoritatea ciudaților vin la magazin în timpul zilei!

În următoarea jumătate de oră, sortară împreună toate mărfurile din cele patru cărucioare. Când ajunse la cutiile de ciocolată returnate de Jack „cel care sărută”, Chris le puse deoparte. Deși regulile magazinului erau foarte clare și interziceau angajaților să consume produsele înapoiate, ea știa un loc ascuns camerelor de vederi, unde se putea bucura în liniște de câteva „Sărutări de ciocolată”.

– Hai să mergem, îl îndemnă ea, împingând căruciorul cu produse stricate. Tu ia articolele nealimentare. Le ducem în zona respectivă și le lăsăm în sarcina echipei de dimineață. Încă o regulă a sindicatului – eu pot să repun în rafturi numai produsele alimentare.

După ce lăasă căruciorul, Cliff veni lângă ea și împreună se îndreptară către partea din spate a magazinului, unde scria „*Accesul permis numai angajaților*”.

– Mă ocup eu de partea murdară, râse ea, împingând căruciorul către peretele pe care erau montate câteva chiuvete.

– Nici vorbă! Spune-mi ce trebuie să facem și o să ne murdărim împreună.

– Bine. Mai întâi, trebuie să desfacem toate ambalajele. Aruncă înghețata – sau ce a rămas din ea – în chiuvetă și toate părțile solide, cum ar fi lingurițele din plastic, la gunoi. Spală ambajaul exterior și pune-l acolo, la uscat. Cineva o să sorteze ambalajele, mâine dimineață. Știu ce ne poate ajuta!

Se îndreaptă către un aparat de radio și-l deschise, căutând un post de radio care difuza muzică veche.

– În felul acesta, munca o să ni se pară mai ușoară.

Într-adevăr, pe acordurile unei melodii a formației Beatles, treaba lor părea chiar plăcută. Într-un fel, era ca și cum ar fi spălat vasele după o seară petrecută împreună...

În timp ce spălau ambajalele, Cliff observă alte două cărucioare pline până la refuz cu pâine, pateuri și alte produse de patiserie.

– Ce-i cu mărfurile alea? întrebă el.

– Sunt produse de brutărie care nu mai pot fi vândute mâine. Data lor de valabilitate a expirat, iar casa de marcat nu le mai poate citi codul.

– Și ce faceți cu ele?
– Urmează să le aruncăm.
– Tot ce-i acolo? întrebă el, neîncrezător. Nu puteți să le donați celor care trăiesc pe străzi?

– Nu. Avocații magazinului au spus că putem fi dați în judecată, dacă cineva se îmbolnăvește.

– Un vagabond poate să dea în judecată „DaVinci” pentru o felie de pâine primită de pomană?! Măcar li se permite să umble prin gunoaie?

– Chiar dacă s-ar îmbolnăvi din pricina alimentelor aruncate la tomberon, tot ar putea să dea în judecată magazinul. Wesley are datoria să se asigure că nimeni nu umblă prin gunoaie.

Ultima ei remarcă fu însoțită de un zâmbet în colțul gurii.

– Și? întrebă el, observând zâmbetul.

– E datoria lui Wesley. Nu spun că asta se și întâmplă... El e un tip foarte înțeleghător și nu poate lăsa să se piardă atâta mâncare.

– Mă bucur să aud asta.

– Ia uită-te!

Christine se îndreptă spre câteva cutii de gunoi pline de legume, printre care și ardei gras verde și galben, care se vindea cu trei dolari și nouăzeci și nouă de cenți livra.

– Te-ai întrebat vreodată ce se întâmplă cu legumele acelea scumpe pe care nu le cumpără nimeni? Ei bine, aici sunt!

Clifford se apropie, nedumerit.

– E uimitor! Dacă nimeni nu le cumpără, de ce mai aduceți asemenea marfă?

– Pentru ca lumea să aibă de unde alege! E una din cele mai stupide reguli de marketing pe care aş vrea să le schimb. De plidă, avem mereu în magazin varză furajeră. Vindem numai trei bucăți pe lună, dar aruncăm cel puțin șase în fiecare săptămână.

– Ce pierdere!

– Tu ai spus-o. Dar astea sunt regulile! Știu, însă, că sunt niște femei din Mexic care vin după miezul nopții și le adună. Familiile lor se descurcă foarte bine cu ce găsesc aici!

În următoarele minute, munciră în tăcere. Cliff se gândea la tot ceea ce-i spusese Chris, iar ei îi plăcea faptul că era preocupat de tot ce aflase. Cliff se gândea deja la o modalitate de a schimba ceva – îl cunoștea pe directorul general al lanțului de magazine „DaVinci Finer Foods” și intenționa să stea de vorbă cu el cât mai curând.

Când el luă cutiile de ciocolată și vru să arunce bomboanele la coș, Chris îl opri.

– Acestea nu! Cel puțin, nu încă.

– Hmm... Ce ai de gând?

– O să vezi.

După ce terminară toată treaba, Chris anunță:

– Pauză!

Apoi îl invită s-o urmeze într-un birou în care erau șase monitoare în funcțiune.

– Acesta este locul de unde se monitorizează întreg magazinul. De fapt, sunt urmăriți angajații, ca să nu mănânce în timpul programului nimic din marfa pe care trebuie s-o vândă. Cum ar fi aceste „Sărutări de ciocolată”. Dar în biroul acesta nu sunt camere video.

– Cineva supraveghează monitoarele și în timpul nopții?

– Nu. Dar se înregistrează totul pe bandă, iar dimineața directorul o vizionează. Nu-ți face griji, suntem în siguranță.

Biroul era destul de spațios și confortabil, cu două scaune mari și o canapea portocalie din vinil. Ținând în mână cutia de ciocolată, Christine se așează pe canapea și-l invită pe Cliff să i se alăture.

El acceptă invitația, dar se gândi că era foarte periculos să fie atât de aproape de ea.

Chris scoase o bomboană din cutie și i-o dădu, iar el și-o vârî rapid în gură.

– Am putea avea necazuri serioase, îl avertiză ea zâmbind. Dacă suntem prinși, eu aș putea fi concediată, iar tu amendat. Seamănă cu scena în care Eva îi dă mărul lui Adam.

– Singura diferență este că aici nu este paradisul.

– Adevărat.

– Nu vreau să rămân dator, așa că e rândul meu, spuse el.

Desfăcu o bomboană și o vârî între buzele ei întredeschise. Gestul acesta o încântă pe Christine, care abia se abținu să nu sărute degetele care-i atinseră buzele.

– Bun! spuse Cliff, savurând gustul ciocolatei.

– Sunt minunate! Se topesc în gurile noastre.

Intenționase să facă o glumă, dar Cliff nu râse. O privi fix, simțind că nu mai era în stare să se abțină. Se aplecă, o luă în brațe și o sărută. Mirosea și avea gust de ciocolată, iar buzele erau umede și tremurau ușor, parcă invitându-l.

Și el mirosea a ciocolată, iar Chris se lipi de trupul lui, plină de dorință. Știa că nimeni nu-i va deranja, pentru că nimeni nu avea autoritatea să intre în acea cameră în timpul nopții, așa că își dădu frâu liber pasiunii. Se lipi de el și-și trecu mâna prin părul lui. Cliff o strânse mai tare în brațe și o sărută pe buze, pe obraji, pe tâmpile, pe părul mățos. Canapeaua era îngustă, dar Chris era sigură că el n-o va lăsa să cadă.

Cu o mișcare naturală, se răsuci, alunecând sub trupul lui, dându-i astfel mai mult spațiu de mișcare. Stând deasupra ei, Cliff îi mângâie părul, gâtul, ajungând în cele din urmă asupra sânilor. Deschise ochii ca să-i observe reacția și zâmbi încântat când auzi oftatul ei de mulțumire. Ușor, îi masă sâni, apoi își strecură mâna sub bluză. Degetele lui ajunseră pe sutien și se opri brusc, neîndrăznind să meargă mai departe fără consimțământul ei explicit. Simțind acest lucru, ea își luă mâinile de după gâtul lui și-și desfăcu singură singură sutienul. N-avea rost să fie modestă sau rușinoasă, pentru că dorința era mult mai puternică.

Degetele lui puternice și tandre în același timp îi trimiseră valuri de plăcere în corp, făcând ca inima ei să bată mai tare. Buzele luară locul degetelor, iar Chris tresări, uimită și încântată.

Ar trebui să-i spun să înceteze, își spuse ea în gând. Dar totul era perfect și nu voia ca el să se oprească, pentru că știa exact cum să-i producă plăcere. Trupul lui era zvelt și puternic și o făcu să-și imagineze cum ar fi dacă ar fi într-un pat mare, bucurându-se de căldura trupului, de atingeri și...

Își dădu seama că trebuie să se trezească la realitate. Își puse palmele pe chipul lui Cliff și-i șopti:

— Trebuie să ne oprim.

El o privi în ochi și încuviință.

– Știu. Îmi pare rău.

Se ridică și-și trecu mâinile prin păr, frustrat.

– Nu, să nu-ți pară rău, spuse ea, ridicându-se și aranjându-și hainele.

Instinctiv, el îi înconjură umerii cu brațul.

– Ar trebui să plec. Ai mult de lucru și eu te deranjez.

– Nu, mi-ai fost de mare ajutor. Dar cred că acum am înțeles de ce nu-și face treaba Richard. A pus ochii pe Consuela, una din casierele din tura de seară.

Clifford începu să râdă.

– Camera asta mai este folosită și de alți colegi?

– Sunt sigură ca da.

El deveni serios.

– Când te mai pot vedea? Dar nu la magazin...

Momentele lor de apropiere îi dădură curaj.

– Mâine.

– Când?

– Să spunem... la ora șase.

– Te invit la cină.

– Nu trebuie!

– Christine, vreau să fac asta. Vin să te iau de acasă.

– Stau destul de departe. Și apoi, nu e nevoie. Hai să ne întâlnim aici. O să stăm...

Nu îndrăzni să-și termine gândul.

– O să stăm șase ore împreună. Asta ai vrut să spui?

Ea roși.

– Da.

– Bun! O să-mi fie dor de tine. Acum, o să plec.

– Bine. Cum arăt? Întrebă ea înainte să iasă din cameră. El o cercetă preț de câteva clipe.

– Vinovată.

O luă în brațe și o sărută din nou. Era un sărut lung, tandru, ca și cum și-ar fi luat rămas bun.

– Pe mâine. Dar cum pot să plec de aici fără să trezesc suspiciuni?

– Am să-ți arăt.

Ieșiră din cameră și se îndreptară spre intrarea din spate. Înainte s-o deschidă, Chris răsuci o cheiță într-un panou de lângă ușă.

– Am dezactivat alarma, îi explică ea. Poți să ieși pe aici și ajungi în parcare. N-o să te observe nimeni.

– Noapte bună. Aș vrea să-ți spun „vise plăcute”, dar...

– Voi avea gânduri plăcute, mulțumită ție.

Zâmbind larg, Cliff ieși din magazin.

Chris puse din nou în funcțiune sistemul de alarmă, apoi se întoarse în birou ca să ascundă dovezile incriminatoare. Luă cutia aproape plină și se duse în camera cea mare, unde aruncă bomboanele la coș și puse ambalajul lângă celelalte, pentru tura de dimineață.

Cu toate că nu era gata să se apuce de treabă, se întoarse în magazin.

– Sper ca tu să ai vise plăcute, Cliff.

Capitolul 5

A doua zi, la ora cinci a după-amiezii, Christine ieși din casă, așteptând cu nerăbdare să-l întâlnească pe Cliff. Nu mai parcursese drumul către magazin la acea oră, așa încât n-avea de unde să știe că traficul era extrem de aglomerat.

Regretă că n-avea un telefon în mașină, dar își dădu seama că ar fi fost inutil, pentru că nu știa numărul lui de telefon. Era exclus să oprească și să sune la magazin. Chiar dacă avea încredere în Dahlia, cea care ar fi răspuns la telefon, nu îndrăznea să-i ceară să transmită un mesaj unui bărbat aflat în parcare a magazinului, într-un Jaguar roșu.

Decise să iasă în autostradă, dar văzu, după câteva sute de metri, că drumul era blocat. Girofarul unei mașinii de poliție semnaliza că avusese loc un accident.

Asta nu e civilizație! se gândi ea, bătând nervoasă cu degetele în volan. Asta e nebunie! Te rog, Cliff, așteaptă-mă!

Clifford ieși din baie. În timp ce se ștergea cu propusul lui favorit, zâmbi gândindu-se că el și Christine vor termina ceea ce începuseră în noaptea precedentă – de data asta, în patul lui.

Ce urmărești, bătrâne? își spuse el. S-o scapi de viața grea pe care o duce? O intenție nobilă, dar ea vrea să fie salvată? Îi vorbise de tatăl ei și înțelesese că acesta fusese un bărbat bogat care fugise când aflase că iubita lui rămăsese însărcinată. El, însă, știa că nu era în stare să părăsească o persoană care avea nevoie de el.

Agăță prosopul în cuierul din baie și se duse la șifonier. Voia să arate bine... Avea de gând s-o ducă la cină la clubul lui, apoi, dacă avea timp, să iasă cu barca lui în larg pentru o plimbare, înainte să se întoarcă acasă la el. Alese o cămașă albastru deschis și un pantalon kaki. Era ciudat să conducă barca în pantaloni lungi, dar se va descurca.

Poate că ar fi bine s-o sune și să-i spună să-și ia costumul de baie. Dar nu știa numărul de telefon, și nici măcar numele ei de familie. Căută prin sertare și găsi

două costume de baie care aparținea unor foste prietene. Cel negru i s-ar potrivi, își spuse el. Și ar putea să spună că era al surorii lui.

Nu! N-o va minți pe Christine! Nici acum, nici altă dată.
Îi plăcea sentimentul care încolțea în inima lui.

– La naiba! Înjură Chris în mașină.

În douăzeci de minute, parcursese trei kilometri. Și dacă ar fi alergat, ar fi ajuns mai repede!

Când ajunsese la locul accidentului, văzu că nimeni nu fusese rănit, dar o mașină bloca două benzi de circulație. Doi bărbați se certau și păreau gata să se ia la bătaie, iar polițistul nota declarațiile lor, fără să țină cont că mașina sa bloca a treia bandă. Un al doilea polițist încerca să dirijeze traficul, dar nu se descurca prea bine. Una câte una, mașinile se strecurau pe singura bandă liberă.

Christine ajunsese la capătul răbdării. Ceasul arăta ora cinci și patruzeci și cinci de minute, iar ea parcursese mai puțin de jumătate din drumul până la magazin. În ritmul acesta, va mai dura o oră până va ajunge la „DaVinci”.

Cu siguranță, Cliff va înțelege și o va ierta pentru că întârziase. Primul lucru pe care i-l va cere va fi numărul de telefon!

Toată ziua nu se gândise decât la întâlnirea lor, imaginându-și cât de bine se va simți din nou în brațele lui. Dar dacă n-o va aștepta?

– Nu e drept! exclamă ea, lovind cu pumnul în volan.

Trecu de locul accidentului și mări puțin viteza, dar traficul se blocă din nou când ajunse la intersecția cu alt drum principal. Ce nebunie!

Chris se uită în stânga ei, la o femeie îmbrăcată în costum albastru foarte elegant. Cum de reușește să treacă prin așa ceva în fiecare zi? Întrebă ea în gând. Ca și când ar fi auzit întrebarea, femeia se întoarce spre Christine și ridică din umeri, cu o expresie de exasperare zugrăvită pe chip. Cel puțin, nu era singura care ajunsese la capătul răbdării!

În parcare de la „DaVinci”, Cliff își consultă ceasul. Era șase și douăzeci de minute, și Chris încă nu ajunsese. Motivul întârzierii trebuia să fie traficul aglomerat!

La ora șase și patruzeci de minute, nu mai era atât de sigur. Încercă să răfoiască revista pe care o avea în mașină, dar nu putea să se concentreze.

La ora șapte, Cliff trase concluzia că n-avea să apară și numai el era vinovat – se grăbise și o speriasse.

Certându-se în gând pentru că nu se controlase cu o seară în urmă, porni motorul și ieși încet din parcare. Trebuia să-i lase puțin timp și era mai bine să n-o mai caute câteva zile.

Avea să se ducă acasă, să pună în cuptor o pizza congelată și să bea o bere. Poate și un film deprimant, potrivit cu starea lui de spirit.

Nu privi în urmă și nu văzu mașina veche a Christinei intrând în parcare. N-o văzu nici pe ea ieșind și alergând, fără succes, în urma lui.

O să se întoarcă la noapte, își spuse ea cu ochii în lacrimi. Se uită la ceas – era șapte și trei minute. Urmări mașina roșie până când dispăru din raza ei, dorindu-și din toată inima să-i poată explica lui Cliff ce se întâmplase.

Capitolul 6

Dar el nu veni la magazin în următoarele trei nopți. După ce-l așteptă în zadar și în noaptea de sâmbătă spre duminică, Christine își spuse că trebuia să-l uite și că, probabil, nu avusese intenții serioase.

Duminica avea liber, pentru că magazinul nu era deschis în noaptea de duminică spre luni. Avea o zi întreagă la dispoziție, dar n-avea nici un plan. Nu avea multe de spălat pentru că la serviciu purta uniformă. Ar putea să facă din nou ordine în șifonier, dar nu prea-i surâdea ideea.

Trecu în revistă lista prietenelor ei și decise să-i telefoneze Maxinei. Prinsă într-o căsătorie nefericită, cu doi copii, Maxine era oricând dornică să iasă din „închisoarea” ei, așa cum numea casa elegantă, cu șase dormitoare, dintr-o zonă exclusivistă a orașului.

- Bună, Maxine, o salută Christine pe prietena ei.
- Christine! Bună!
- Ai planuri pentru ziua de azi?
- Planuri am, dar n-am bani. Știi uneori te invidiez. Ai o slujbă, banii tăi, o locuință.

Aceasta era replica favorită a Maxinei.

- Poți să te angajezi oricând la „DaVinci”, îi răspunse Chris. Acceptă pe oricine.

- Nu, n-aș putea. Cine ar avea grijă de copiii mei?
- Dar n-ai o doică? Parcă știam că locuiește cu voi.
- Da, dar a angajat-o Jeff. N-am încredere în ea.
- N-ai încredere? Și de ce nu cauți pe altcineva?
- Ți-am spus, a angajat-o Jeff. Când el ia o decizie, nimeni n-o poate pune la îndoială.

- Dar e ridicol! Spune-i că vrei pe altcineva!

– Christine, tu nu înțelegi cum gândesc bărbații bogați. După ce te-ai căsătorit, au convingerea că devii proprietatea lor. Ca o mașină nouă! Mașinile nu iau decizii, ca atare nici soțiile nu au dreptul s-o facă. Eu și copiii mei suntem niște sclavi pe plantație!

Acum o săptămână, Christine ar fi ignorat plângerile prietenei sale. Acum, însă, deveni mai atentă.

- Toți... toți oamenii bogați sunt așa? Cu siguranță, unii sunt de treabă.

- Eu n-am cunoscut nici unul. În nici un caz cei care se însoară cu fete sărace. Știi, am o mătușă care a anunțat

că tot ce are va fi dat de pomană după moartea ei. Jeff i-a scris și i-a cerut să-i lase lui averea, promițând că va investi inteligent și i-o va mări de zece ori. Ce rost avea să facă acte de caritate?

— Și?

— Nu numai că n-a fost de acord, dar mătușa a refuzat să mai vorbească, de atunci, cu mine. Am puține rude și m-am supărat când a stricat relația cu una dintre ele. Când i-am spus că a fost un adevărat nesimțit, mi-a spus: „Face parte din familia ta, ceea ce înseamnă că mi-e datoră. Nu uita că n-ai avut zestre!”.

— Poftim?! Vorbea serios?

— A spus că a glumit, dar cred că asta simte în sinea lui.

— Maxine, ai auzit vreodată numele Thorne?

— Cei care se ocupă de construcții?

— Nu știu, s-ar putea. Sunt bogați?

— Dacă este vorba de familia Thorne pe care o știu eu, sunt foarte, foarte bogați. Au multe lucrări în Chicago. Compania lor a modernizat centrul Breyerwood, a construit un centru comercial și...

— Gata, am înțeles. Hmm... îl cunoști pe Clifford Thorne?

— Playboyul?

Ea făcu o scurtă pauză.

— E playboy?

— Așa este numit în ziarele de scandal. Sună bine, nu crezi? Clifford Thorne, cunoscutul playboy!

– De unde știi că este adevărat?
– Toată lumea știe. A ieșit și cu niște tinere de la clubul unde merg eu.

– S-a purtat urât cu ele?

– Nu. Cel puțin, eu n-am auzit. Dar n-a avut nici o relație serioasă. Are aproape treizeci de ani, dar n-a avut relații de durată. De ce mă întrebi?

– Așa, fără un motiv. A venit în magazin într-o zi și am stat puțin de vorbă.

– Da? Locuiește pe aici. Casa familiei sale este lângă cea a lui Michael Jordan.

– De fapt, el locuiește în...

Christine se opri brusc.

– Ce voiai să spui? Între Maxine, suspicioasă.

– Nimic important. Deci, putem să ne întâlnim astăzi?

– E o expoziție de artă în centru comercial. Am auzit...

Dar Christine n-o mai ascultă. Minte ei zbură la ceea ce-i povestise prietena ei despre Clifford. Oare uitase cu totul de ea?

– Ar fi plăcut să mergem la o expoziție de artă, spuse dintr-o dată Christine.

Maxine puse receptorul deoparte și strigă spre cei doi copii:

– Hei, fetelor! Vreți să mergem la o expoziție?

Christine zâmbi când auzi protestele fetelor.

- Nu! E plictisitor! Iar?
- Atunci, putem să mergem la plajă, găsi soluția mama lor.
- Da! strigară ele într-un glas. La plajă! Vrem să mergem la plajă!
- Vrei să mergem la Kenyon Beach? întrebă Maxine, revenind la telefon. Avem abonament pentru tot sezonul și putem să mergem și cu invitați.
- Mulțumesc.
- Te deranjează să vii până aici?
- Nu, nu e nici o problemă. Aici, la mine, nu e plajă, ci numai piscine interioare.

După ce puse receptorul în furcă, se duse la șifonier și scoase cele două costume de baie. Să-l poarte pe cel negru, conservator, sau pe cel roz, minuscul și îndrăzneț? Fetele lui Maxine erau micuțe, aveau patru și șase ani, prin urmare purtau costume de baie la fel de mici, își spuse ea zâmbind. Ca și Maxine, probabil, ca să-și arate silueta pentru care trudea din greu. Era la fel de zveltă precum Christine, care nu se îngrașa, în ciuda prostiilor pe care le mânca la magazin.

În cele din urmă, se hotărî să-l poarte pe cel roz.

Christine ajunse la casa prietenei sale în patruzeci de minute, fără să mai fie împiedicată de trafic. Trecu prin

fața casei lui Michael Jordan și se întrebă care era proprietatea familiei Thorne. Toate gardurile erau foarte înalte, pentru ca locuințele să fie ferite de ochii curioșilor.

Fetele lui Maxine, Samantha și Brittany, o așteptau pe aleea din fața casei. Ca toate fetițele de vârsta lor, se jucau vesele, desenând cu creta pe asfalt. Când o văzură, începură să bată din palme și să strige fericite.

– Bună! Bună!

– Vreți să urcați în mașina mea? le întrebă ea.

– Da. Ne place la tine în mașină!

Samantha strigă către mama ei:

– Mama! Putem să mergem cu mașina lui Chris? E mai bună decât a noastră!

Cât de schimbate păreau lucrurile când erau privite din perspectiva unor copii! Christine avea o mașină veche, în timp ce Maxine își schimba automobilul la fiecare doi ani. Cu toate acestea, Maxine spunea că ar prefera să aibă o mașină veche care să fie cu adevărat a ei, decât să primească una de ultimul tip de la soțul ei. Acesta îi schimba cu regularitate mașina, după gustul lui, dar țița din toate puterile la prima pată pe care o făceau copiii pe tapiserie.

Poate că de aceea fetițele preferau mașina Christinei – n-aveau nici o restricție, puteau să mănânce tot ce doreau și nimeni nu le certa dacă vărsau suc.

Christine își iubea foarte mult mașina, pentru că era sigură că fiecare persoană aprecia mai mult un obiect

atunci când era proprietarul aceleuia. Și aprecia cu atât mai mult un obiect, cu cât îi era mai greu să-l obțină.

Poate că aceasta era și problema lui Cliff – putea să aibă orice fată își dorea.

Dar n-o putea avea pe Christine! După zilele în care avusese timp să se gândească, decisese să nu devină următoarea cucerire din lista extrem de lungă a lui Cliff.

Maxine ieși din casă purtând un costum de baie întreg, dar suficient de decoltat pentru o femeie care avea doi copii. Privită din față, părea o adolescentă, dar din profil nu putea ascunde urmările celor două sarcini. Soțul ei era un tip care nu punea pe el nici o urmă de grăsime, în ciuda faptului că mânca tot ce voia și nu mergea la sală, iar Christine știa că prietena ei suferea foarte tare când acesta făcea comentarii răutăcioase despre silueta ei.

– Bună, Christine! o salută aceasta cu căldură. Putem să mergem toate în mașina ta?

– Sigur!

– Mă duc să-mi iau geanta.

Maxine reveni în câteva clipe cu o geantă de plajă, încăpătoare și foarte elegantă. Peste costumul de baie își pusese un șal mare, alb cu galben, legat în talie.

– Urcați, fetelor! le îndemnă Christine.

Deschise cu greutate ușa din spate, care scârțâi în semn de protest. Având în vedere cât de bătrână era

mașina, trebuie să se declare mulțumită că încă mergea. Dar știa că se apropia ziua în care va fi nevoită să-și cumpere un nou automobil.

Fetițele săriră pe banchetă, chicotind amuzate, de parcă ar fi fost într-un parc de distracții. Maxine se asigură că-și puseră centurile de siguranță, apoi urcă în față.

– Îmi pare rău că n-am muzică potrivită pentru copii, se scuza Christine. Eu obișnuiesc să ascult posturi de radio care difuzează muzică veche.

– E foarte bine, o asigură Maxine. Copiii mei au gusturi bune. Ca mine, nu-i așa, fetelor?

– Sigur, răspunseră ele în cor.

Ascultară în liniște câteva melodii, bucurându-se de muzică, de soare și de compania plăcută.

– Mamă? întrebă Samantha, în vârstă de patru ani, la un moment dat. Ce înseamnă versurile astea?

Maxine ascultă câteva clipe.

– E un cântec despre bucătărie. Un bărbat vine acasă și vrea ca soția lui să-i pregătească masa, pentru că-i e foame. Și e supărat pe ea.

– De ce e supărat?

– Pentru că masa nu e gata, bănuiesc.

– Și de ce nu se duc la McDonald? întreveni Brittany. Sau de ce nu comandă ceva acasă?

Maxine izbucni în râs.

– Pe atunci, oamenii nu făceau asta.

– Nu se duceau nici la Burger King? vru să știe Samantha.

– Nu. Sau poate că da, dar nu foarte des. Datoria femeilor era să facă mâncare și să aibă totul gata când soții lor veneau acasă.

– Ce ciudat! exclamă Samantha. Asta e sclavie!

Maxine chicoti. Le învățase bine pe fetele ei!

Până când ajunseră la plajă, fetițele avură parte de o lecție despre asuprirea femeilor și ascultară melodii în care băieții le spuneau iubitelor lor că ei erau șefii în casă.

– Nu era frumos în vremurile alea, concluzionează Brittany.

– De acord, spuse mama ei.

Apoi îi șopti Christinei:

– Mărită-te cu un bărbat bogat și o să te trezești înapoi în anii '50. Ascultă-mă pe mine!

Ieșiră din mașină și se îndreptară spre malul lacului Michigan. Acea parte a plajei era destul de liberă, spre deosebire de porțiunea publică de plajă, situată de partea celalată a lacului.

– Hai să stăm lângă apă, propuse Maxine.

Fetițele își scoaseră sandalele și alergară înainte ca să aleagă un loc.

– Ai niște copii minunați, comentă Chris.

– Știu. Uneori nu-mi vine să cred că sunt ai mei.

– Cred că e minunat să ai un copil.

– O să vină și vremea ta!

Ajunseră lângă fetițe, iar Maxine întinse o pătură mare pe nisip.

– Vrem să înotăm! strigă Brittany.
– Nu înainte să vă ungeți cu cremă protectoare, le atrase atenția mama lor.

– Nu-mi place!

– Nici mie!

– Știu, dar n-aveți ce face. În zilele noastre, e absolut necesară. Femeile care stăteau numai în bucătărie în anii '50 nu-și băteau capul cu stratul de ozon!

– Le ajut eu, se oferi Christine.

– Sigur, zise prietena ei, dându-i tubul de cremă. Va fi un antrenament bun pentru tine!

– Mai întâi, tu, îi zise Brittany surorii sale, împingând-o către Christine.

Când văzu tubul, fetița se strâmbă, dezgustată.

– Am crezut că o să iei cu cocos, mamă.

– Asta era la reduceri.

– Pe tine te interesează ce e la reduceri?

Christine era uimită, pentru că nu-și imagina așa ceva despre prietena ei.

Maxine oftă.

– Lecția numărul doi despre viața omenilor bogați: faptul că Jeff are bani, nu înseamnă că soția lui are. Eu nu știu nimic despre banii lui! Primesc o sumă lunară, nimic mai mult. Pentru ca fetele să fie la același nivel cu prietenii ei, folosesc cărți de credit.

– Îngrozitor!
– Mie-mi spui?
– Dar ce face cu toți banii?
– Cine știe? În mod clar, nu ajung la copii. El și-a dorit un băiat, nu două fete care...

Își coborî vocea pentru ca micuțele să nu audă.

– Care să trăiască mai târziu pe spinarea bărbaților lor, așa cum crede că fac eu.

– Mama, cum se trăiește pe spinarea bărbaților? Întrebă cu un aer nevinovat Brittany.

– Hop! exclamă Maxine, ducându-și palma la gură. Îmi pare rău că am spus asta, draga mea. Să nu-i spui lui tata!

Chris se înfioră ușor, în ciuda soarelui puternic. Oare prin asta a trecut și mama? se întrebă ea. Poate că ar trebui să fie recunoscătoare lui Cliff că își pierduse interesul față de ea.

De pe culmea unui deal aflat în apropierea lacului, Cliff privea cum Christine le ungea cu cremă pe cele două fetițe.

Nu locuia acolo, dar venise în vizită la un bun prieten. Acesta îi vorbea în continuare, dar Cliff nu-l mai asculta.

– N-ai vrea să facem o baie? propuse el, pe neașteptate.

Era îmbrăcat în pantaloni scurți, dar n-ar fi fost prima oară când înota îmbrăcat așa.

– Poftim? Întrebă prietenul lui, uimit.

Îi urmări privirea și înțelese totul când o văzu pe tânăra de pe plajă.

– Cine e cu Maxine pe plajă? Mi se pare cunoscută!

– N-ai de unde s-o cunoști, răspunse Cliff scurt.

– Poftim? Ești...

– Nu, nu mă întreba nimic. Vii să facem o baie?

– De data asta, nu. Dar nu mă supăr dacă te duci tu.

Distracție plăcută!

– Mulțumesc. Sigur nu te superi?

Cliff își scoase tricoul și-l puse pe un scaun.

– Deloc! Te aștept mai târziu să bem ceva. De fapt, vă aștept pe amândoi.

Cliff zâmbi larg.

– Mulțumesc, prietene.

Coborî scările care duceau spre plaja privată. Christine nu-l văzu apropiindu-se, preocupată de cele două fetițe. Arăta grozav în costumul minuscul, complet diferit de uniforma pe care o purta la magazin.

Se opri brusc, neîndrăznind să întrerupă scena. Poate că n-ar fi apreciat să fie deranjată. În plus, se întreabă dacă s-ar fi îmbrăcat așa dacă ar fi știut că urma să se întâlnească.

Chiar dacă îi era foarte greu, Cliff se decise să nu se apropie, mai ales că era prezentă și Maxine. Probabil că-i vorbise Christinei despre bărbații bogați în termeni foarte puțin elogioși. Era uimitor cât de distructive erau femeile măritate, nefericite în căsnicie!

Se îndepărtă înainte să fie văzut și se scufundă în apa rece, atât de necesară corpului lui înfierbântat. Era un înotător bun; făcuse parte din echipa de înot a liceului și câștigase câteva concursuri. Înaintă în lac până când fu sigur că era destul de departe pentru a nu fi recunoscut de pe mal. Când obosi, făcu pluta și se relaxă, bucurându-se de razele soarelui.

– Fiți cuminți!

Christine se temea să nu apară probleme cu fetițele. Înota foarte bine, dar nu luase cursuri de salvamar.

– Uită-te ce calmă e apa! spuse Brittany.

– Nu contează! Stai lângă mine și nu te duce mai departe.

– Dar bărbatul ăla?! întrebă Samantha, arătând către un înotător aflat la mare distanță de mal. Nimeni nu-i spune ce să facă!

– El e mai mare și pare un înotător foarte bun.

Christine se uită cu atenție la cel bărbat, admirând mișcările elegante și brațele puternice. Era ceva familiar... Într-o secundă, Chris își dădu seama despre cine era vorba.

În prima clipă, vru să-l salute, dar îi era rușine. Costumul ei era mult prea mic și se simțea ca și cum ar fi

fost dezbrăcată în fața lui. Deși era mulțumită de corpul ei, nu putea să uite că o văzuse îmbrăcată numai în uniforma de la magazin.

— Îl vezi pe tipul ăla? o întrebă Maxine, venind lângă ele în apă. Cred că este Clifford Thorne.

Se uită cu atenție la chipul prietenei sale.

— Dar știai asta deja, nu-i așa?

— Păi...

— Se vede în ochii tăi. Dar nu trebuie să-mi spui despre ce e vorba. Cel puțin, nu deocamdată.

— Nu se întâmplă nimic.

— Mda... Nu poți să mă păcălești! Hai, du-te. Dacă o să ai probleme, are cine să te salveze.

Maxine izbucni în râs.

— Nu pot.

— De ce? Pentru cine crezi că face tot spectacolul ăla?

— Nu se poate! Nici măcar nu ne-a văzut.

— Ba sigur că ne-a văzut! Trebuie să înveți cum stau lucrurile cu bărbații ăștia.

Christine se uită către Cliff, care se odihnea câteva clipe. Să facă așa cum îi dicta inima? Era greu să calculeze lucrurile la rece când era îmbrăcată în costum de baie, iar cel mai chipeș bărbat pe care-l văzuse în viața ei înota la câțiva metri distanță.

Toată viața ei fusese matură și foarte responsabilă. Poate că era momentul să fie și altfel... La urma urmei, ce

se putea întâmpla în fața atâtor oameni? Puteau să se sărute, să-și spună cuvinte dulci, dar nimic mai mult.

Sau putea s-o respingă!

Fără să se mai gândească, Christine se avântă în apă și înotă, tăcută ca un rechin. Când se apropie de el, se scufundă, vrând să-l ia prin surprindere. Ajunse lângă el și-l împinse cu putere, făcându-l să se răsucescă pe burtă. Înghiți o gură de apă, dar își reveni rapid și o văzu lângă el pe Christine, râzând cu gura până la urechi.

– Marele rechin roz! exclamă el.

Se repezi la ea și o luă în brațe. Apa era destul de adâncă și nici unul nu atingea fundul lacului, dar reuși s-o țină lângă el în timp ce călca apa.

– Îmi pară rău. N-am putut să rezist!

– Așa vorbește un adevărat rechin.

– Ce cauți aici? întrebă ea. Nu locuiești în Kenyon.

Se depărtă ușor de el.

– Un prieten al meu locuiește pe deal.

– Oh! Trebuie să fie foarte bogat.

– Familia lui este.

– Normal!

– A primit o moștenire, dar n-a muncit nici o zi în viața lui. Nu cred că știe ce înseamnă asta. Din acest punct de vedere, nu este la fel de bogat ca tine.

– Poate oricând...

– Da, știu, o întrerupse el. Poate oricând să se angajeze la „DaVinci”. N-ar rezista nici o oră. E ziua ta liberă?

– Da. Duminica, magazinul se închide la miezul nopții, așa că n-au nevoie de mine.

– Nu te-am mai văzut pe aici. Apropo, ți-am simțit lipsa joi. Ce s-a întâmplat?

Brusc, conversația lor deveni extrem de serioasă.

– Traficul a fost îngrozitor. Mi-au trebuit două ore ca să ajung la magazin.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama! Am crezut că n-ai vrut să vii.

– Cum ai putut să crezi așa ceva? Am ajuns exact atunci când ieșeau din parcare, dar nu te-ai uitat înapoi.

Christine începu să înoate către mal. Când ajunse la locul unde putea să stea în picioare, se opri. Se uită către țărm și văzu că Maxine și fetițele ieșiseră din apă și se jucau la umbra unui copac.

Se întoarse către Cliff și se pierdu în ochii lui. Fără să-i pese de cine îi putea vedea, el îi prinse chipul între palme și o sărută. Buzele erau reci din pricina apei, dar erau moi și dulci. Își plimbă mâinile pe trupul ei și-i mângâie sânii, iar Chris se lipi de el, tulburată.

Ar fi vrut să facă dragoste cu ea chiar acolo, dar știa că nu va mai trece mult până când acest vis va deveni realitate. Poate chiar în acea noapte...

Imaginea lor făcând dragoste îl făcu să se retragă, incapabil să facă față dorinței și, în același timp, frustrării care-l măcina.

– Nu pot să-mi iau mâinile de pe tine, șopti el.

Chris deschise ochii și-l privi nedumerită. Pentru prima oară de când se știa, se simțea protejată și voia să-l asigure că era lângă el și voia să fie acolo.

– E în ordine.

Cliff o mângâie pe obraz. Palma lui era moale și catifelată, fără nici o bățatură provocată de munca fizică. Închise ochii și se bucură de atingerea lui.

– Ce faci în seara asta?

– Nu știu, răspunse ea.

– Vrei să iei cina cu mine?

Ea deschise ochii și văzu zâmbetul lui cald. Momentul magic trecuse, dar prezența lui era la fel de tentantă. Ar fi vrut atât de mult să spună „da”...

– Te rog, Christine.

– Nu pot.

Ce minciună!

– Atunci, poate altă dată?

Ea își feri privirea. Se așteptase ca Cliff să protesteze, dar acum se simțea dezamăgită pentru că acceptase atât de ușor răspunsul ei negativ. Ar fi vrut să încerce s-o convingă, s-o facă să se răzgândească, să-i demonstreze că...

Ce anume? se certă ea în gând. Nu-i demonstrase decât că nu-i păsa cu adevărat de ea și de sentimentele ei.

Brusc rușinată de goliciunea ei, se cufundă în apă chiar când un bărbat care i se părea cunoscut se apropie de ei.

– Bună, Christine, îi zâmbi acesta. Nu te-am mai văzut la magazin în ultima vreme. Știi, nimeni nu-mi mai pune mărfurile în pungi așa cum o făceai tu. Numai tu separai produsele congelate de celelalte.

Fără să aștepte răspunsul ei, se îndreptă spre Cliff. Chris era extrem de enervată de obrăznicia lui. Se întâmpla să pună cumpărăturile în pungi, dar, ca manager, nu făcea parte din atribuțiile ei.

– Cliff, aș vrea să cumpăr niște acțiuni...

Christine nu mai era în stare să asculte și înotă grăbită spre mal. Maxine și fetele erau deja pe pătură, așteptând-o. Ce bine ar fi dacă Maxine nu m-ar fi văzut sărutându-mă cu Cliff! se rugă ea în gând.

– Înoți în ape periculoase, îi spuse Maxine după câteva clipe de tăcere.

Se uită spre Cliff, arătând astfel sensul exact al cuvintelor ei.

– N-am să mai fac asta, șopti ea.

– Măcar poartă o vestă de salvare! o sfătui nevinovată Brittany.

– Promit, spuse Chris, ascunzându-și chipul în palme.

Capitolul 7

Christine privi cu tristețe buchetul de flori pe care i-l dăduse Cliff. Datorită substanțelor folosite de magazin pentru florile tăiate, acestea erau încă proaspete. Adevărul era că și-ar fi dorit să se ofilească mai repede, ca să le poată arunca. Poate că astfel ar fi reușit să nu se mai gândească atât de mult la el.

Se hotărî să ducă florile în camera din spate, dar nici aceasta nu era o idee prea bună. Vederea micuței canapele portocalii o tulbură. Puse vaza pe o măsuță și închise ochii, lăsându-se pradă amintirilor fierbinți – palmele lui catifelate, buzele moi și îndrăznețe.

– Bună!

Vocea lui o făcu să tresară puternic. Deschise ochii și trase aer în piept, apoi se întoarse. Clifford stătea în cadrul ușii, împreună cu Brendan, directorul adjunct al magazinului.

– Aici erai, Christine, spuse Brendan.

– N-ai depășit ora de culcare? încercă ea să glumească.

Ce cauți aici, Brendan?

– Să fiu sincer, e puțin cam devreme. De obicei, mă trezesc la ora patru.

– Cred că e îngrozitor.

– Christine, aș vrea să ți-l prezint pe noul analist al magazinului nostru.

– Poftim?

Nedumerită, îl privi pe Clifford și văzu că acesta era foarte amuzat.

– Ce înseamnă „analist”?

– E un nou post, sugerat de Al Forest.

– Directorul general?

– Da. Iar el este Clifford Thorne, primul analist al lanțului nostru de magazine. Clifford, ea este Christine Hart.

– Bună, o salută el.

– Deci, ce este un analist? repetă ea.

Era, în egală măsură, bucuroasă și furioasă că-l vedea. Nu putea să uite că acesta era teritoriul ei, locul în care era stăpână pe situație. Fără acea slujbă, rămâne pe drumuri, spre deosebire de Cliff care se juca, obținând o slujbă de care n-avea nevoie cu adevărat.

– Clifford va trebui să analizeze politica magazinului, regulile și procedurile de aici și să găsească soluții pentru a reduce pierderile. Lucruri de genul ăsta...

– Poate să impună reguli și pentru clienți?
– Posibil, interveni Cliff. Dacă se dovedește că o mare parte din pierderi se datorează clienților, atunci vom face și acest lucru.

Interesul ei crescuse, dar numai pentru o clipă.

– Câți oameni vor fi concediați ca să fie plătit noul analist al magazinului? îl întrebă ea pe Brendan.

– Nici unul, răspunse el repede. Cliff este angajat al centrului, așa că ei se vor ocupa de salariul lui. Dacă acest experiment are succes, Al îl va trimite și la alte magazine din lanțul „DaVinci”.

Christine privi în podea, căutând alte motive de fi în continuare supărată pe Cliff. După ce Brendan va pleca, avea de gând să-l interogheze și să afle cum de fusese angajat tocmai la magazinul ei. Și încă atât de repede!

Totuși, cel mai bine era ca, pentru moment, să-și păstreze cumpătul.

– Bun venit la „DaVinci”, îl salută ea. Dar acum trebuie să mă întorc la lucru!

Brendan se încruntă.

– N-ai mare lucru de făcut la ora asta. Mă gândeam că ai putea să-i arăți lui Cliff cum merg lucrurile pe aici.

– Acum?! E ora două!

– Cliff a insistat să lucreze noaptea, explică Brendan.

– De ce nu mă mir? murmură ea, în timp ce Cliff îi zâmbi larg.

După plecarea lui Brendan, îl luă la întrebări pe Cliff.

– Ce crezi că faci aici?

– Vreau să ajut. După ce am vorbit cu tine despre mărfurile care se aruncă, mi-am dat seama că trebuie să fac ceva. Orice!

– Tu?!

– De ce nu? Am făcut o facultate de economie și am cunoștințe în domeniu.

Christine se simțea mai calmă, dar încă nu voia să cedeze.

– Dar de unde îl cunoști pe Al Forest?

– El și tatăl meu joacă adesea tenis împreună.

– Știam eu! Așadar, acesta a fost motivul pentru care ai primit slujba!

Clifford clătină din cap.

– Nici pe departe! Am fost nevoit să fac un raport, să-mi justific cererea. Uite...

Îi dădu un dosar pe care-l ținuse sub braț.

– Trebuie să-ți mulțumesc pentru tot materialul pe care mi l-ai dat.

Christine deschise dosarul și se uită pe prima pagină a raportului. Nu se putut abține să nu zâmbească atunci când văzu că scrisese despre tot ce văzuse în magazin – mărfurile returnate distruse, fructele stricate, produsele de panificație aruncate la gunoi, legumele pe care nu le cumpăra nimeni. Cliff estimase costurile acestor pierderi

și spusese că, folosind acei bani, ar putea fi angajate alte persoane sau ar putea fi mărite salariile celor care lucrau deja acolo.

Christine aprecie ultima idee, pentru că era interesată de beneficiile angajaților.

— Și dacă, după ce reduci pierderile, conducerea decide să păstreze acele fonduri?

— M-am gândit și la asta, explică el, arătându-i o altă pagină a raportului. Uite! Am spus că, dacă avem angajați motivați și bine plătiți, comportamentul lor față de clienți se va îmbunătăți, iar venitul magazinului va crește. De ce se plâng clienții cel mai des? De servicii proaste! Magazinul are de suferit dacă are prea puțini angajați sau dacă aceștia sunt prost plătiți.

Christine se gândi câteva clipe.

— Și este absolut necesar să lucrezi noaptea?

— Noaptea se vede mult mai limpede care sunt pierderile. Pot să aflu vânzările din timpul zilei, să aflu ce mărfuri trebuie scoase de la vânzare, mai ales cele perisabile. Dacă anumite legume, cum ar fi varza furajeră, se aruncă în mare parte, o să scoatem acest produs, dar o să aducem atâtea bucăți câte ne cer clienții fideli.

— Îmi place ideea.

Îl atinse ușor pe umăr.

— Încă am îndoieli, dar dacă o să-i ajuți pe cei care lucrează aici... O să fac tot ce pot pentru tine.

– Mulțumesc, Christine. Am vrut să-ți arăt că nu duc o existență inutilă. Și...

Făcu un pas spre ea.

– Mai vreau să-ți cer scuze pentru Malcolm. A fost foarte urât ce a spus.

– Cine e Malcolm? Întrebă ea, nedumerită.

– Vorbărețul ăla cu care ne-am întâlnit la plajă. Ce ticălos! N-a lucrat nici o zi în viața lui, de aceea e atât de arogant.

– Și încerci să-mi arăți că tu nu ești așa? De aceea l-ai convins pe șeful cel mare să înființeze un post special pentru tine?

– Nu, acesta nu e singurul motiv. Christine, chiar îmi doresc să ajut. Și vreau ca tu să... să fii mândră de mine.

– De ce îți pasă ce cred eu? Întrebă ea, încercând să păstreze un ton rezervat.

Cliff remarcă răceala din vocea ei, dar rămase calm. O cunoștea destul de bine ca să știe că nu era atât de deranjată de venirea lui neașteptată.

– Ai văzut ce ticălos a fost Malcolm, spuse el. Există și o variantă feminină, să știi. Egoistă, superficială, indiferentă față de dorințele și nevoile celor din jur. Și, din nefericire, se pare că acesta a fost genul de femeie cu care mi s-a permis să am relații.

– Ți s-a permis? Trebuia să-i ceri voie guvernantei tale?

– Nu glumi, îi ceru el, serios.

O luă de mână.

– Când am ocazia să cunosc o femeie ca tine? Nu pot să intru în magazin și să mă prezint, așa, pur și simplu! Aș stârni suspiciune, așa cum s-a întâmplat și cu tine.

– Pe bună dreptate!

– Nu. Nu știu ce ți-a spus Maxine despre viața mea amoroasă, dar nu e adevărat. În ziarele de scandal apar numai lucruri neadevărate. Pur și simplu, n-am avut o relație adevărată până acum, pentru că am nevoie s-o respect pe femeia de lângă mine.

Cliff era extrem de tulburat. Christine era cea mai atrăgătoare femeie pe care o întâlnise în viața lui. Nu era vorba numai de frumusețe fizică, pentru că iubitele lui fuseseră fotomodele, dansatoare, actrițe.

„Pe tine te vreau” îi spunea privirea lui. O luă în brațe și o sărută cu toată dorința care-l măcinase în ultimele zile. Dacă nu credea în vorbele lui, poate că va avea încredere în sărutările lui.

Ținea la ea. Chiar mai mult decât atât – știa că era femeia pentru care merita să lupte și avea de gând să facă asta.

Christine închise ochii și se lăsă dusă de val. Nu știa ce avea să-i aducă viitorul, dar decise să se bucure de acel moment, de tandrețea și pasiunea lui. Îl mângâie ușor pe obraz, vrând să-i transmită astfel tot ceea ce simțea. Brusc, ochii i se umplură de lacrimi.

– Dumnezeu! gemu ea, depărtându-se brusc de el.

Cliff deschise ochii și o privi îngrijorat.

– Ce s-a întâmplat? Știi că nu te-ai răni niciodată, niciodată! Ea clătină din cap, în timp ce lacrimile în curgeau în continuare pe obraji.

– Nu... Nu e vorba de asta.

O luă pe după umeri și o conduse către un scaun.

– Stai jos. Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat.

O mângâie cu blândețe pe păr și pe obraji, ștergându-i lacrimile.

– Nu știu. Nu știu ce să spun...

– Ce-ar fi să-mi spui ce simți?

Ea încercă să zâmbească.

– Tocmai asta e problema. Nu sunt sigură de ceea ce simt.

– De ce nu...

– Christine, te așteaptă un client, se auzi vocea lui Wesley prin sistemul de intercomunicație.

– Îmi pare rău, spuse ea, ridicându-se în picioare. Trebuie să plec.

Își aranjă în grabă părul și-și șterse lacrimile, încercând să se calmeze.

– Nu te duce. Nu ești în stare!

– Trebuie să mă duc, ridică ea vocea. Pentru mine, slujba asta nu e un joc! Știi că pentru tine e o distracție, dar eu am nevoie de ea. Dacă o să stai mai multă vreme aici, o să înțelegi că toți cei care lucrează în magazin trăiesc de la un salariu la altul. Și avem foarte puține opțiuni, să știi!

– Am foarte multe de învățat. O să te aștept aici. Sper că vei putea să-mi arăți cum stau lucrurile.

Capitolul 8

Cliff avusese dreptate: supărarea Christinei pentru apariția lui neașteptată nu dură mult.

Prezența lui la magazin se dovedește un lucru bun pentru întreaga echipă. În ciuda condiției sale privilegiate, se înțelegea bine cu băieții mai retrași, în special cei care nu vorbeau foarte bine engleza. Cliff vorbea fluent spaniola și franceza, așa încât putea comunica foarte ușor cu toți angajații magazinului. Chiar îi ajută pe care cei vorbeau spaniola să completeze formularele pentru asigurarea de sănătate, după ce descoperi că mulți dintre ei nu făcuseră acest lucru. Lui Manuel, casierul din tura de noapte, aproape că-i dădură lacrimile când Christine îi înmână carnetul de sănătate. Soția lui era din nou însărcinată și nu găsisese nici o soluție pentru cheltuielile care urmau să apară. Acum, însă, putea să meargă la un spital, fără să

plătească nimic. Și nici n-avea să mai lipsească de la serviciu pentru că trebuie să-i îngrijească pe cei mici când se îmbolnăveau – putea să-i ducă la doctor înainte ca starea lor să se agraveze.

Ca să nu facă notă discordantă, Cliff se îmbracă la fel ca ceilalți băieți din magazin, cu un tricou albastru din poliester. Chiar dacă se presupunea că face parte din conducere, nu-l deranja când clienții îl confundau cu unul dintre vânzători.

Într-o sâmbătă seară, după miezul nopții, Christine descoperi că lipseau nouăsprezece cărucioare. Ea și Cliff făcuseră curățenie în parcare, așa că nu-și explica dispariția acestora. Se întâmpla să mai dispară unul sau două, dar nouăsprezece?

Se apropia sfârșitul lunii, când se făcea inventarul la cărucioare. Costau două sute de dolari bucata, iar ea știa că, pentru a se acoperi plata acestora, unor angajați nu li se mai plăteau orele suplimentare.

La ora două, când în magazin era liniște, Christine se hotărî să facă investigații. În apropiere se deschiseseră câteva magazine, așa că exista posibilitatea ca angajații lor să fie responsabili pentru furt.

– Vrei să facem o plimbare? îl întrebă ea pe Cliff, care studia vânzările zilei precedente în camera din spate.

Obişnuiau să-i spună „camera portocalie”, din pricina canapelei. Îi puse mâna pe umăr şi observă cu plăcere că trupul lui se încordă.

– Unde... şi de ce? zâmbi el.

– Îmi pare rău, dar nu e ceea ce crezi. Ne lipsesc nouăsprezece cărucioare şi mă gândeam că ai vrea să le căutăm împreună.

– Sigur, răspunse el, notând ceva în grabă pe marginea hârtiilor pe care le consulta.

– Ai găsit ceva interesant?

– Sigur. Mă mir că magazinul ăsta nu dă faliment.

– Sper din toată inima că poţi să ne ajuti.

– În mod sigur o să încerc.

Clifford se ridică şi-i înconjură umerii cu braţul. O plimbare sub clar de lună ar putea fi periculoasă, se gândi ea. Sau poate că avea nevoie de aşa ceva, pentru ca serviciul de noapte să nu li se mai pară atât de plictisitor.

Cliff îşi păstră mâna pe umerii ei până când ajunseră în zona unde puteau fi văzuţi de ceilalţi colegi.

– Nimeni nu-ţi cere mai mult, continuă ea discuţia. Dar cred că Al Forest se întreabă de ce-ţi pierzi vremea pe aici, în loc să navighezi cu barca ta oriunde îţi doreşti.

– Nu mă interesează ce crede despre mine atâta vreme cât îmi citeşte raportul.

– Faptul că ai bani îți dă puterea să nu ții cont de opiniile celor din jur. Eu m-am consumat întotdeauna din pricina părerilor pe care oamenii le aveau despre mine.

Clifford se uită în jur, ca să se asigure că nu-i vedea nimeni, și o sărută pe tâmplă.

– Să nu-ți faci griji în privința părerii mele despre tine.

Înainte să iasă din magazin, Christine îi spuse lui Wesley să aibă grijă de clienții care puteau să apară. Manuel anunțase că nu poate să vină la serviciu, pentru că soția lui intrase în travaliu.

– Nu pot să cred că lipsesc nouăsprezece cărucioare, comentă el când ieșiră în parcare. Nu se poate spune că nu le-am văzut! Ieri seară, când le-am aranjat împreună, erau toate aici.

– Cred că le ia cineva. Bănuiesc că e vorba de salonul de frumusețe care s-a deschis de curând în apropiere.

– Unde să căutăm?

– Acolo, indică ea. Le găsesc adesea abandonate acolo.

– Atât de departe? se miră el. Dar este o jumătate de kilometru până acolo! Nu contravine regulilor sindicatului.

– Probabil că da. Dar de câte ori se pierde un cărucior...

– Știu! Salariile angajaților au de suferit. Sunt de aceeași părere cu tine, serios.

Acum parcare era goală și era greu să imaginezi că peste douăsprezece ore va fi greu să găsești un loc de parcare.

Cu un gest firesc, Cliff o luă de mână și merse în tăcere, în același ritm.

Oare mă va săruta? se întrebă ea în gând. Sau ar trebui să-l sărut eu? Gândul i se părea extrem de incitant și știa el că n-ar refuzat. Poate ar trebui să-și depășească reținerile...

Cliff simți că respirația ei devine mai agitată și ardea de nerăbdare s-o întrebe la ce se gândea. I-ar fi plăcut să se oprească și s-o sărute, fiind sigur că avea să-i răspundă. Dar oare nu era mai bine ca ea să facă primul pas? La urma urmei, erau în timpul programului.

Christine trase aer în piept și se opri în fața lui. Îl mângâie pe obraz, urmărind cu atenție conturul chipului lui. După câteva clipe, Cliff îi luă mâna și-i sărută interiorul palmei. Apoi se plecă spre ea și o sărută, iar Chris îi răspunse cu o pasiune la care el nu se aștepta.

O sărută pe frunte și pe păr, apoi îi șopti la ureche:

– Vino la mine dimineață.

Era exact ce-și dorea să audă.

– Bine, răspunse ea fără ezitare.

Inima ei era atât de plină de emoție, încât nu-l putea refuza. Îi prinse palma între palme și-l privi adânc în ochi, repetând:

– Bine. Am să vin.

Dimineața era atât de departe, se gândi Cliff.

– Mă înnebunești, spuse el încet. Hai să căutăm cărucioarele alea, altfel sigur o să încalc regulile sindicatului.

Chris oftă, dorindu-și să fie într-un pat mare și confortabil, alături de Cliff. Cum putea să se gândească la cărucioare, când el era atât de aproape?

– Bine, aprobă ea. Hai să mergem.

– Ai dormit suficient în ultimele zile? întrebă el, preocupat.

– Sigur că nu. Tu?

– Nici eu, recunosc el.

Ajunseră la o clădire destul de mare.

– Aici cred că...

Se opri brusc, văzând aliniate lângă perete un șir de cărucioare de la magazinul lor. Toate erau pline cu materiale necesare salonului de frumusețe.

– Ai avut dreptate, spuse Cliff.

– Ce ticăloși!

Din nou, cineva dăduse dovadă de lipsă de responsabilitate și procedase după bunul plac, fără să țină cont de faptul că făcea rău altor persoane. Enervată la culme, Christine luă cutie după cutie și începu să le arunce la pământ, fără să țină cont că materialele se spărgeau.

Cliff o privea amuzat, întrebându-se dacă ar trebui să încerce s-o calmeze.

– Crezi că vom fi arestați pentru că le distrugem bunurile?

El își consultă ceasul.

– Este ora două. Morty a trecut deja pe la magazin, iar colegul lui va veni peste vreo patru ore. Hai să ne facem de cap!

Cliff răsturnă un cărucior, împrăștiind tot conținutul pe asfalt.

Christine se uită în jurul ei, începând să regrete ceea ce făcuse. Goliseră patru cărucioare. Oare nu erau și ei iresponsabili?

– Gata, ne-am distrat destul, spuse ea hotărâtă.

În următoarea jumătate de oră, goliră toate cărucioarele, așezând cu grijă toate cutiile lângă perete.

– Ce mizerie! comentă Cliff văzând ce lăsaseră în urmă.

Adună toate cărucioarele și formă un singur șir.

– Putem să le ducem pe toate o dată?

– Împreună, da. Știi, am făcut o dată un experiment, împreună cu un coleg. Doi oameni care lucrează împreună pot să împingă până la douăzeci și patru de cărucioare. Asta înseamnă de patru ori mai mult decât un singur angajat care respectă regulamentul. Ți dai seama cât timp se economisește?

- Ai făcut sugestia asta conducerii?
- Sigur că da.
- Și?
- A ajuns acolo unde ajung toate ideile angajaților – în coșul de gunoi.
- O s-o menționez în raportul către Al Forest.
- Te rog!
- Știi, Christine... Am urmat Facultatea de Economie la Harvard și am știut că o să fac asta de când eram copil. Am cunoscut mulți tineri din familii bogate care ajunseseră acolo din pricina relațiilor părinților, nu pentru că își doreau sau aveau înclinație pentru acest lucru. Lumea afacerilor ar avea nevoie de cineva ca tine.
- Mulțumesc pentru compliment, dar chiar dacă aș primi o bursă, nu cred că aș face față cheltuielilor de școlarizare.
- Într-o zi, își spuse el în gând, va putea s-o ajute să-și realizeze visul. Poate că ar putea să lucreze împreună, ca parteneri. Sau să deschidă împreună un magazin în care angajații să aibă salarii bune.
- Hai, la muncă! Îl certă Christine. Trebuie să-ți câștigi salariul!
- Am înțeles, șefa.
- Cliff împinse cărucioarele, în timp ce Chris avea grijă ca șirul să nu vireze stânga sau dreapta.

– Chiar e mai ușor cu cineva care conduce, spuse el.

– Ți-am spus eu.

– Când o să avem propriul nostru...

Se opri brusc.

Christine nu comentă, ca și când n-ar fi auzit, dar se întrebă ce intenționase să spună. Propriul nostru ce? Oare se gândea să lucreze împreună în viitor? Să aibă un magazin al lor? Un absolvent de Harvard și o vânzătoare? Puțin probabil! Dar spusese *al nostru*...

Își îndreptă atenția asupra șirului de cărucioare care o luaseră razna. Îi plăcea foarte mult să lucreze alături de el și credea cu tărie că orice lucru se făcea mai repede dacă se muncea în echipă.

Ajunseră înapoi la magazin și puseră cele optsprezece cărucioare alături de celelalte. Mai aveau de găsit încă unul, dar acest lucru mai putea să aștepte.

Se apropie de Chris și o luă în brațe.

– Am salvat compania, nu-i așa? Optsprezece ori două sute înseamnă trei mii șase sute de dolari. Câte salarii se plătesc cu banii ăștia?

Chris se sprijini de el, amuzată de tonul lui satisfăcut.

– Destule. Acum înmulțește cu prețul țelinei pe care ai dus-o înapoi în raft, împarte la numărul de bomboane de ciocolată mâncate de Jack „cel care sărută” și o să afli valoarea ta în aur.

- Îmi place cum gândești.
- Cât e ceasul? murmură ea.
- Mai avem trei ore până plecăm acasă.

O sărută, iar ea își cufundă mâinile în părul lui ușor umed din pricina transpirației. Oare așa va fi și mai târziu, după ce vor fi făcut dragoste?

– Hei, voi doi! se auzi o voce amuzată, cu accent jamaican.

Amândoi se întoarseră spre intrare, unde stătea Wesley zâmbind larg.

– Îmi pare rău, spuse Cliff, deși nici unul dintre ei nu era stânjenit.

– Am nevoie de tine, Christine. Toată lumea din Breyerwood a venit la cumpărături în noaptea asta!

– Bine, vin.

Îl sărută pe Clifford pe obraz, după care intră în fugă în magazin.

Capitolul 9

Se vede că este locuința unui bărbat singur, se gândi Christine a doua zi, când Clifford o duse în apartamentul lui. Mobila era nouă și elegantă, dar totul era în tonuri neutre de bej și negru.

– Ți-e foame? întrebă Clifford.

– Nu prea. Am băut foarte multă cafea noaptea asta. Ție?

– Mai târziu, spuse el și o luă în brațe.

Era un sărut minunat, intim, fără teama că cineva îi va vedea sau va intra peste ei în „camera portocalie”.

Trupul lui era plin de dorință și i se părea un vis faptul că putea s-o țină în brațe în casa lui, fără ca nimic să mai stea între ei.

Christine închise ochii și se lăsă învăluită de puterea și pasiunea lui. Poate ar fi trebuit să se întrebe ce urmărea

Cliff sau dacă era bine să fie cu el. Dar se săturase să-și înfrâneze dorințele. Iar acum îl dorea pe Cliff! Așa cum și el o dorea.

Cu fiecare sărut, Christine simțea că îndoielile ei se spulberă. Se afla în casa lui, în brațele lui pentru că așa dorise. El o sedusese, dar nu era primul bărbat care-i făcuse avansuri. Acum, însă, era cu totul altceva.

– Ar trebui să...

Clifford se întrerupse, neștiind exact ce voia să spună, emoționat ca un adolescent. Christine nu știa ce voia s-o întrebe, dar decise să-i răspundă fără cuvinte și-i deschise primul nasture de la cămașă.

Cliff și-o scoase imediat și o aruncă pe podea, apoi o luă în brațe și urcă scările către dormitor. Ea se ghemui în brațele lui, sărutându-i pieptul puternic și jucându-se cu părul negru, cârlionțat care-i scotea în evidență mușchii bine conturați.

Inima lui începu să bată mai repede când simți sărutările moi pe pielea lui. În sfârșit, Christine era a lui!

Dormitorul lui era decorat în tonuri calde de bej, iar în mijloc trona un pat imens. Cu o singură mână, Cliff dădu deoparte cuvertura, apoi o depuse ușor în așternutul moale, luxos. Înainte să se așeze lângă ea, o privi cu atenție. Christine nu semăna cu femeile pe care le cunoscuse până atunci.

Munciseră toată noaptea împreună, iar faptul că acum puteau să se bucure de aceste momente împreună părea o răsplată binemeritată.

Fără rușine, ca și când se cunoșteau de când lumea, se alintară, se dezmierdară, își scoaseră unul altuia hainele, știind instinctiv ce le face plăcere.

— Christine, ești minunată!

Împreună, atinseră culmile plăcerii apoi, secați de ultimii stropi de energie, adormiră îmbrățișați.

E o nebunie, se gândi Christine când deschise ochii și văzu cât era ceasul: cinci și douăzeci și cinci de minute. Razele soarelui care pătrundeau prin draperie erau calde, dar slabe și lipsite de strălucire.

Lângă ea, Cliff dormea pe spate, cu o mână sub cap. Ea profită de aceste clipe și-l cercetă cu admirație. Trupul lui era perfect proporționat, puternic, dar zvelt.

Îl înveli cu cearșaful și se relaxă, bucurându-se la gândul că n-avea nimic de făcut. Oare Cliff ce-o să mănânce când se va trezi? Mai putea fi numit „mic dejun” dacă mâncau la ora șase după-amiază?

Ce bine ar fi dacă s-ar putea trezi în fiecare dimineață, sau mai exact seară, alături de Cliff! își spuse ea. Ar putea să stea acasă tot timpul... Să fie soția lui, să aibă grijă de copii, să ducă o viață fără probleme.

Dar nu-și putea scoate din minte ce-i spusese Maxine. Prietena ei se plângea în mod constant de abuzul emoțional și de faptul că depindea financiar de soțul ei. De ce era o diferență atât de mare între aparența și realitatea vieților oamenilor bogați?

Christine se ghemui lângă Cliff. Ar fi dorit ca acesta să-i alunge temerile, să-i spună că voia s-o aibă lângă el mereu. Dacă situația se repeta? Întâi mama ei, apoi Maxine. Oare urma ea?

– Nu e corect, murmură ea.

Nu-și dădu seama că vorbise cu voce tare decât atunci când îl văzu pe Cliff deschizând ochii.

– Ce nu e corect? întrebă el.

Christine tresări și se depărtă de el.

Cliff se ridică, fără să țină cont că cearșaful alunecase și că trupul lui gol arăta că o dorea din nou.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, sincer îngrijorat.

Christine înșfăcă pătura și se înveli în grabă.

– Nimic, nu s-a întâmplat nimic.

Cliff nu se apropie de ea, cu toate că-și dorea s-o țină în brațe.

– Nu asta am auzit. Regreți ce s-a întâmplat azi-noapte? Ea îl privi în ochi.

– Nu! Absolut deloc! Îmi imaginam de multă vreme că așa va fi.

– Și eu, zâmbi el larg. Doar că a fost mai bine decât în imaginația mea.

Fără să se mai poată abține, se apropie de ea și o luă în brațe, iar Chris se ghemui fericită la pieptul lui.

– Și pentru mine.

Câteva clipe, nici unul dintre ei nu vorbi. Amândoi retrăiau pasiunea și intensitatea nopții trecute. Cliff și-ar fi dorit să facă din nou dragoste, dar știa că ea avea nevoie de timp ca să asimileze tot ce se întâmplase între ei.

– Ți-e foame? întrebă el.

– Sunt lihnită.

– E vremea pentru micul dejun sau pentru cină?

– Hai să facem o combinație – mâncăm omletă, clătite și pâine prăjită.

– Sună grozav, dar este o mică problemă. N-am nimic din tot ce ne trebuie ca să gătim! Mergem la „Athena”?

Ea strâmbă din nas.

– Nu, vreau să mănânc numai cu tine. Ce-ar fi să mergem la cumpărături? Poți să mai aștepti?

– Sigur. Putem să mâncăm niște fructe și să bem câte un ceai, până atunci.

– Bun. Mergem la „DaVinci”?

Fu rândul lui Cliff să strâmbe din nas.

- Chiar nu putem merge în altă parte?
- E cel mai aproape. Și apoi, ar trebui să vezi comportamentul clienților, domnule analist! Până acum, n-ai văzut decât urmările prezenței lor în magazin.
- Știi, zâmbi el, am făcut cumpărături de o mie de ori, dar n-am observat niciodată cine face mizerie pe coridoare, cine aruncă hârtii pe jos sau pune produsele congelate lângă flori.
- Acum ai încă o pereche de ochi. Hai să facem un tur al magazinului, vrei? Să ne amestecăm printre clienți!
- Cliff izbucni în râs.
- Dacă mi-ar fi spus cineva acum șase luni că o să ajung să supraveghez magazinul „DaVinci”, aș fi spus că e nebun de legat.
- Nu trebuie să mergem, dacă nu vrei.
- Nu, nu! Ultimele săptămâni mi-au fost mai folositoare ca toată facultatea.
- În scurtă vreme, Cliff și Christine urcară în Jaguar și se îndreptară către magazin. Pentru ea, era o experiență ciudată, pentru că nu i se întâmpla să meargă în magazin purtând haine „civile”. Cliff îi dăduse un tricou roz despre care îi spusese că era al surorii lui.

Casierele o întâmpinară călduros pe Christine.

– Așa devreme? o tachină Pat, una din cele mai vechi angajate. Cine-i armăsarul?

Pat era recunoscută pentru indiscreția ei.

– El este Clifford Thorne, noul analist al magazinului nostru, explică ea, deși știa că asta va alimenta imaginația lui Pat. Lucrează noaptea.

– Da?! Și unde lucrați, în camera din spate?

– Îmi pare bine să vă cunosc, zâmbi Cliff.

Îi plăceau oamenii sinceri și nu-l deranja faptul că el și Chris erau subiect de bârfă.

– Să mergem, Cliff, îl îndemnă ea.

Se îndreptară spre raionul de lactate. După cum prevăzuse Christine, Cliff era foarte atent la tot ce se întâmpla în jurul lui. Când trecură pe lângă raionul de fructe, observară un cuplu în vârstă care mâncau, una câte una, boabe de strugure. Ea mânca mult mai încet, pentru că avea grijă să șteargă fiecare boabă cu o batistă de mătase. Cu toate că afară era cald, doamna purta pe umeri o haină de nură.

La raionul de lactate, Christine desfăcu patru cutii de ouă până găsi una în care toate ouăle erau întregi.

– Angajații de la raionul acesta verifică toate cutiile înainte să la pună pe rafturi. Clienții nu știu că cele mai multe se sparg în timpul zilei, iar de vină sunt... tot clienții.

Puseră cutia în coș.

– Hai să luăm cafea.

Când se apropiară de coridorul pe care erau o mulțime de sortimente de cafea, auziră un sunet care semăna cu cel făcut de un copil care sărea pe o trambulină.

– Dumnezeule! gemu Christine, grăbind pasul.

Lângă locul unde clienții își puteau măcina cafeaua, trei copii săreau pe boabe de cafea care căzuseră, în aparență, pe podea.

– Am terminat! strigă la un moment dat unul din copii.

Bunica lui, care măcina cafea, luă un pumn de boabe și le aruncă pe podea, iar copiii reîncepură săriturile.

– Scuzați-mă, doamnă... începu Cliff, furios.

Christine îl trase înapoi.

– Cliff, angajații n-au voie să critice clienții.

– Dar eu nu lucrez acum, șopti el. Sunt client și pot să fac tot ce vreau.

Christine clătină din cap, dar acceptă.

– Bine, du-te.

– Scuzați-mă, doamnă.

Femeia ridică privirea spre el.

– Acesta este un mod de a măcina cafeaua?

– Știu că n-ar trebui să-i las, zise ea, stânjenită. Dar se plictisesc cu mine, știți... Mama lor este avocată și nu prea stă cu ei. Copii, potoliți-vă!

Cei trei o ignorară.

– Încetați imediat! spuse Cliff pe un ton hotărât.

De data aceasta, copiii se opriră, foarte atenți la bărbatul care apăruse lângă ei.

– E împotriva regulamentului magazinului. Înțelegeți?

– Ce înseamnă „regulamentul magazinului”? Întrebă cel mai mic dintre copii, o fetiță de trei sau patru ani.

– E un set de reguli care ne spun ce avem voie și ce nu avem voie să facem, explică bunica lor.

– Bunica ne lasă să facem ce vrem, spuse un băiețel care părea să aibă șase ani.

Convins că nu va păți nimic, începu din nou să sară pe boabele de cafea.

– Încetează! ceru Cliff.

Luă două pungi de carton și, folosind una pe post de fâraș, strânse toate boabele, întregi și sfărâmate deopotrivă. Puse punga pe cel mai apropiat cântar și apoi o anunță pe femeia în vârstă:

– Știți câtă cafea este aici? Două sute de grame. Asta înseamnă... trei dolari. Dacă toată lumea ar proceda așa, vă dați seama cât ar pierde magazinul?

– Nu m-am gândit, spuse femeia, timidă. Pot să... să plătesc?

– Normal!

– Cliff... încercă să intervină Christine.

– Nu, e în ordine. E datoria mea să plătesc.

Cliff scoase bonul din casa atașată cântarului și-l lipi pe pungă. Femeia o luă, o puse în coș, după care plecă admonestându-și nepoții:

– Să nu mai faceți așa ceva. Gata cu joaca în magazin!

Cliff și Christine îi privi îndepărtându-se.

– Ai fost grozav! exclamă ea.

– Mulțumesc, zâmbi el, înclinându-se ceremonios. Ne ocupăm și de cei care mâncau struguri?

– Nu, decise ea. Ar fi prea mult!

Ieșiră din magazin peste o oră, timp în care Cliff le explică unor mame că nu-i puteau lăsa pe copii să desfacă ambalajele de la ciocolată. Altor cumpărători le atrase atenția asupra modului în care manevrau fructele și mai avu o discuție cu trei adolescente care se machiau gratuit cu cele mai scumpe produse din magazin.

În cele din urmă, ajunseră acasă unde Cliff pregăti micul dejun – omletă, șuncă, briose și cafea cu multă frișcă. Se descurca foarte bine, iar Chris se mulțumi să-l privească.

– Așadar, deschise ea discuția pe când sorbea din ceașca de cafea. Ai de gând să treci în raportul către Al Forest tot ce ai văzut azi în magazin?

– Tu ce crezi?

– Nu știu. Nu cred că e bine să critici comportamentul clienților. Chiar mă mir că nu te-au reclamat. Să știi că, dacă o vor face, sindicatul n-o să te susțină.

– Știu, râse el. M-am săturat de Chicago, de reguli și de sindicat. Christine, am niște probleme de rezolvat în Moline, la granița cu Kansas. E o lume complet diferită acolo, cu multe ferme. Mă duc numai pentru două zile. Vrei să vii cu mine?

– Ce ai de rezolvat în Moline?

– E ceva pentru tatăl meu. Se ocupă de construcții, lucru pe care sunt sigur că-l știi de la prietena ta, Maxine. Nu sunt implicat în afacerile familiei, dar îi mai ajut uneori. Trebuie să mă întâlnesc cu reprezentanții companiei John Deere. Ei fac echipament agricol și au creat locuri de muncă pentru mulți oameni din zonă. L-au rugat pe tata să se ocupe de extinderea fabricii.

– Când pleci?

– Vinerea viitoare. Poți să-ți iei niște zile libere?

Christine știa că nu era ușor să fie înlocuită de o persoană care nu era obișnuită cu programul ciudat din tura de noapte. Pe de altă parte, însă, avea zile libere pe care trebuia să le ia în cursul aceluia an calendaristic.

– Da, zâmbi ea.

– O să ne distrăm de minune. Îți promit.

Christine se lăsă pe spate în fotoliul bej, foarte confortabil.

– Am mâncat atât de mult! Masa a fost delicioasă!
– Mulțumesc.
– Unde ai învățat să gătești?
– Aici, în bucătăria mea de burlac.
– Eu credeam că burlacii se duc la restaurante sau își comandă acasă.

– După o vreme, modul ăsta de viață devine plictisitor.
– Sunt convinsă.

Christine îi zâmbi, iar el veni și se așeză pe brațul fotoliului.

– Dar știi ceva de care nu m-aș plictisi niciodată.

O sărută ușor pe gât.

– Ce anume?

– Vino sus și am să-ți arăt.

Ținându-se de mână, urcară în dormitor.

Capitolul 10

Christine abia așteptase să plece la Moline, deși Cliff o avertizase că nu avea multe de văzut. Dar ea își dorea să vadă locul de unde izvora Mississippi, aflat chiar lângă hotelul unde urmau să stea, și era interesată și de Muzeul John Deere.

Locuise toată viața la oraș, în zone destul de bune, dar suferise pentru că nu avusese niciodată suficient spațiu – casele erau aglomerate, drumurile înguste.

Privind din mașină peisajul care se defășura în fața ochilor ei, Christine se simțea ca și când s-ar fi întors în timp. Totul se schimba în jurul ei: casele îngrămădite făceau loc unora mai mari, cu curți în spate, apăreau fermele, pădurile și, în cele din urmă, preria.

– Mi-ar plăcea să am o casă aici, spuse ea visătoare, când trecură pe lângă o fermă cu hambar și țarc pentru cai în mijlocul curții.

- Da? E greu să trăiești la fermă, îi atrase el atenția.
Ea aprobă cu o mișcare a capului.
- Cred că n-ar trebui să-mi doresc asta, atâta vreme cât nu știu ce înseamnă să trăiești la fermă.
- O să înțelegi mai bine când o să ajungem la Moline.
Christine puse mâna pe genunchiul lui, simțind că astfel este mai aproape de el.
- Îți place să trăiești în Chicago? Nu te simți încorsetat? Nu ți-ar plăcea să trăiești în altă parte? Să ai o altă viață?
- Uneori, da. Mi-ar plăcea să mă așez la casa mea. Să am o familie, o casă cu curte și un câine.
- Sună minunat, murmură ea, pe jumătate adormită din pricina mișcării mașinii.
- Lasă scaunul pe spate, îi spuse Cliff. E mai bine?
Ea îi ascultă indicațiile.
- Mult mai bine, șopti și închise ochii.
Când se trezi, descoperi că ajunseseră în Moline.

Vederea din camera de hotel era minunată. Christine nu-și putea lua ochii de la apele învolburate ale fluviului Mississippi.

- Se poate înota în apele fluviului? întrebă ea, întorcându-se spre Cliff, care-și despacheta bagajele.

– Nu știu. De obicei, vin aici cu afaceri și nu dau atenție apei.

– Putem să mergem pe mal?

– Sigur că da.

Ziua, destul de rece în cursul dimineții, era acum călduroasă, așa că ea își puse pantaloni scurți și un tricou cu mâneci scurte. Ținându-se de mână, coborâră scările și apoi străbătură holul hotelului. Pe malul râului, Chris își scoase sandalele și își vârî piciorul în apă. Apoi se întinse pe iarbă, cu fața în jos, și-și scufundă mâna în apă, amuzată de propria-i imagine.

Clifford o imită și se amuzară împreună de mozaicul de culori și imagini creat în apă. Brusc, se întoarse spre ea și o sărută pe obraz. Era pentru prima oară când se vedea în timp ce era sărutată și-i plăcea. Știind că-l privește în apă, Cliff deveni mai îndrăzneț și o sărută pe ceafă, după care îi dezmierdă urechea.

Cu inima bătându-i mai repede, se întoarse către el și se tulbură când văzu pasiunea din privirea lui.

– Ne poate vedea cineva, spuse ea timidă, ridicându-se în picioare.

– Știu.

Se ridică și el, după care o trase mai aproape.

– Ispită ce ești! Nu pot să mă controlez în preajma ta. Ea se ghemui la pieptul lui.

– Mai ai o oră până la întâlnire, iar camera de hotel are draperii groase.

În loc de răspuns, Cliff îi făcu semn cu ochiul.

În timp ce Cliff discuta cu conducerea companiei „John Deere”, Christine decise să viziteze cea mai mare atracție turistică a zonei, aflată în apropierea hotelului – muzeul John Deere. Se așteptase să vadă tractoare, combine și alte unelte agricole, dar găsi un adevărat omagiu închinat celor care lucrează pământul.

Astfel, înțelese mai bine ce sacrilegiu făceau clienții neatenți, care aruncau, pur și simplu, mâncarea. Ce-ar fi dacă am expune la „DaVinci” toate aceste planuri care arată cum se obțin recoltele și cât de multe dintre ele vin de la ferme mici? se gândi ea. Oare oamenii ar arunca la fel de ușor o pungă de fursecuri pe jumătate mâncată, dacă ar ști când de mult se muncește pentru obținerea unui kilogram de făină?

Christine se duse la magazinul de cadouri aflat pe partea cealaltă a străzii, cu o nouă idee în minte – într-o bună zi, o să aibă propriul ei magazin, de unde clienții pot învăța despre hrana pe care o cumpără. Era o idee

îndrăzneată, dar poate că într-o bună zi se poate duce la facultate, așa cum făcuse Cliff. Atunci, un director general va asculta ce avea de spus.

– Bau!

Christine tresări speriată și se întoarse. Cliff era în spatele ei, zâmbind larg.

– Muzeul e grozav! exclamă ea, îmbrățișându-l.

– Știam că o să-ți placă.

– La nebunie! Putem să mai mergem acolo?

– Sigur. E deschis până la ora cinci.

În timp ce traversau strada, Christine îl întrebă:

– Cum a decurs întâlnirea?

– Foarte bine. Am stabilit multe lucruri.

Avea de gând să-i ceară amănunte mai târziu. Acum, însă, își dorea să se urce, alături de Cliff, în cabina celui mai mare tractor din lume.

– E un loc foarte special, comentă ea, urcând scările. Sper să nu ți se pară că spun cuvinte mari, dar este aproape sacru. Am aflat aici despre primele regiuni a căror viață era legată de diferite recolte, unde oamenii se rugau zeilor să plouă, pentru ca ei să aibă de mâncare.

– E adevărat. În acele vremuri, seceta însemna că oamenii mureau de foame. Există și o zeiță a agriculturii, pe nume Ceres.

– Parcă ești o enciclopedie, râse ea.

– Mi-a plăcut mitologia și religia comparată. Cele mai multe festivaluri păgâne aveau loc în perioada însămânțării sau a culegerii recoltelor.

– Muzeul acesta m-a făcut să mă gândesc la ceva – mi-ar plăcea să am magazinul meu. Dar nu unul ca „DaVinci”, ci unul în care să pun accent pe valoare și calitate și să-i pot învăța pe cumpărători de unde vine hrana lor. Am reduce la maximum pierderile și am face reduceri pentru cei care aduc materiale reciclabile la magazin. Și în fiecare seară am dona nevoiașilor mărfurile perisabile care au rămas nevândute.

El o privi cu admirație.

– Crezi că ar trebui să scriu toate ideile tale în raportul pentru Al Forest?

Ea se gândi câteva clipe.

– Nu. O să creadă că ai înnebunit! Noi ar trebui... adică, eu ar trebui să pun în practică aceste idei la magazinul meu.

Cliff îi înconjură umerii cu brațul.

Poți să spui *noi*, spuse el în gând. Am să fiu tot timpul lângă tine.

Capitolul 11

Christine se afla în pivnița magazinului, unde umplea un cărucior cu săpunuri, hârtie igienică și alte produse de igienă, când simți că cineva o bate pe umăr.

– Bună! auzi ea un strigăt, acoperit de zgomotul infernal produs de generatoare.

– Tu erai! Bună!

– N-am mai fost niciodată aici, spuse el.

– Poftim? Nu te aud!

– Am spus că n-am mai fost niciodată aici!

– Ți se face pielea de găină, nu?

– Poftim?

– Am spus că ți se face pielea de găină! Foarte puține persoane sunt autorizate să intre aici. Dacă sistemul electronic de închidere a ușilor se defectează și rămâi închis aici, pot să treacă zile bune până te găsește cineva.

Din pricina zgomotului, Cliff nu înțelise tot ce spusese ea, dar își propuse s-o întrebe mai târziu. Acum era mai preocupat de zgomotul făcut de generatoare. Urmase câteva cursuri tehnice și putea să spună că ceva nu era în ordine.

– Vino la scări! strigă el către Christine.

– Ce s-a întâmplat?

Văzu expresia lui îngrijorată și se apropie de scări.

– Generatoarele au făcut întotdeauna zgomotul acesta? întrebă el, acum pe un ton normal.

– Adică, atât de tare? Da, cred că da.

– Nu, e altceva. Nu știu cum să-ți explic, dar ceva nu e în ordine. Știi care e programul intervențiilor tehnice la aparatele din magazin?

– Nu, clătină ea din cap. Nu face parte din îndatoririle mele.

– Dar verificările se fac la intervale regulate?

– Cred că da. Dar eu n-am de-a face decât cu magazinul propriu-zis.

Cliff se duse înapoi în camera generatoarelor. Vedeau aparatele, dar un lacăt imens pe grilajul de metal îi împiedica accesul. Frustrat, se întoarse lângă Christine.

– Aș vrea să mă uit mai de aproape la generatoarele alea.

– De ce nu vorbești cu directorul magazinului?
– O să vorbesc. Când vine Brendan?
– Din păcate, e plecat în concediu timp de două săptămâni.

Cliff avu un sentiment neplăcut. Două săptămâni era o perioadă lungă!

– Cine este adjunctul lui?
– Era Brain, dar s-a transferat. Încă n-a fost numit nimeni în locul lui.

– Atunci, cine e următorul la conducere? strigă Cliff, exasperat.

– Eu. Dar nu știu nimic despre partea tehnică.
– Mâine dimineață îl sun pe Al Forest.
– E chiar atât de grav? întrebă ea, alarmată.
– Nu știu, dar nu pot să aștept două săptămâni ca să aflu.

Al Forest era plecat din oraș, lăsându-l pe Michael Benedict, mâna lui dreaptă, la comanda lanțului de magazine „DaVinci”. Din nefericire, când intră în biroul lui, acesta tocmai terminase de citit o plângere de la o doamnă foarte importantă din Breyerwood. În scrisoare se spunea că analistul magazinului, împreună cu însoțitoarea lui pe nume Christine, s-a purtat foarte urât

cu ea și cu cei trei nepoți în timp ce erau la cumpărături în magazin. Doamna cerea ca cei doi să fie concediați fără întârziere.

– Nu pot să cred! exclamă Cliff după ce termină de citit. Nu așa au stat lucrurile.

– Cu toate acestea, fiul doamnei face parte din consiliul orașenesc, iar familia respectivă este foarte influentă. Noi luăm foarte în serios aceste plângeri, chiar dacă nu se justifică.

– Acum înțeleg despre ce vorbea Christine.

– Am mai auzit că tu și prietena ta ați mai hărțuit și alți clienți în magazin.

– Cine ți-a spus așa ceva? întrebă el, mirat că purtau o asemenea discuție.

– Tatăl uneia dintre fetele pe care le-ați acostat.

– Ea și prietenele ei deschideau și încercau cele mai scumpe produse cosmetice aflate la vânzare, fără intenția de a le cumpăra. După părerea mea, asta înseamnă că furau din magazin.

– Cliff, eu am spus de la început că înființarea postului de analist e o prostie. Nu știi nimic despre vânzarea cu amănuntul.

– Am învățat o mulțime în ultimele săptămâni. De exemplu, am aflat de ce aveți un profit atât de mic.

– Trebuie să menținem prețuri cât mai mici. Altfel, cumpărătorii se vor duce la alte magazine.

– Știi care e primul lucru pe care trebuie să-l faci pentru asta? Să reduci pierderile. Cu cât sunt mai mici, cu atât e profitul mai mare.

Benedict se lăsă pe spate în scaunul său.

– Al m-a lăsat pe mine să mă ocup de companie până când se întoarce.

– Și când se va întâmpla asta?

– La începutul lunii viitoare.

– Peste trei săptămâni.

Benedict își consultă calendarul.

– Cam așa ceva. Mă tem că până atunci sunt nevoit să suspend... analiza sau ce făceai tu la magazin. Iar prietena ta are o penalizare de douăzeci la sută.

Cliff se înroși de furie, nu atât pentru el, cât pentru Christine.

– Ce înseamnă asta?

– Că salariul ei pe săptămâna viitoare va fi cu douăzeci de procente mai mic.

– La naiba! Nu poți să faci așa ceva! Nu ești șeful ei!

– Sunt, până când se întoarce șeful ei. Fii mulțumit că nu i-am dat o penalizare mai mare.

– Dar ea nu era în timpul programului când am vorbit cu acei cumpărători. Și numai eu am vorbit cu ei!

– Cu toate astea, era angajată a magazinului „DaVinci”. Iar sindicatul...

– Da, da, îl întrerupse Cliff. Sindicatul n-o s-o susțină. Bine, acum o să plec. Dar vreau să citești nota asta.

Trânti pe birou o foaie de hârtie în care îi explicase că generatoarele de la subsol nu funcționau bine.

– E important!

Michael Benedict se uită semnificativ pe calendar, dându-i de înțeles că nu-l interesa.

– Citește-o! îi ceru Cliff, după care trânti ușa în urma lui.

La puține minute după miezul nopții, Clifford intră în magazin și o văzu pe Christine la biroul de „Relații cu Clienții”, sortând cupoane. Ochii ei erau roșii și umflați, semn clar că plânsese.

– Îmi pare rău.

Era gata să facă orice ca să-i aducă zâmbetul pe buze, dar știa că nu era ușor.

– N-am mai fost penalizată niciodată, spuse ea.

Nu era în stare să-l privească, pentru că simțea că ar începe să plângă din nou.

– Cred că nu înțeleg vânzarea cu amănuntul, oftă Cliff. Iartă-mă că mi-am imaginat că pot schimba lucrurile.

Christine clătină din cap.

– Nu poți. Nimeni nu poate! Clientul a avut, are și va avea întotdeauna dreptate, oricâte prostii ar face.

– Ai văzut scrisoarea aceea? Nu mi-a venit să cred că a scris așa ceva!

– Acum știi. Angajați buni și loiali au fost penalizați și chiar concediați din cauza unor astfel de plângeri scrise de oameni egoiști.

– La magazinul nostru, o să facem o regulă pentru clienți: să nu mintă și să nu trimită scrisori răutăcioase.

Cliff îi zâmbi, sperând că remarca lui o s-o facă să se simtă mai bine. Dar ea începu să plângă din nou.

– Nu înțelegi! Din cauza asta, n-o să mai primesc niciodată o bursă din partea companiei. Asta înseamnă că nu mă pot înscrie la școală în toamna asta. Nu pot să plătesc taxele școlare...

– Cât costă? întrebă Cliff.

Era gata să scoată carnetul de cecuri, dar își dădu seama că era ultimul lucru pe care trebuia să-l facă în acel moment.

– Prea mult pentru mine.

– Dumnezeu! Îmi pare rău. Aș vrea să pot face ceva, să îndrept lucrurile.

– E în ordine, suspină ea. Bine că n-am fost concediată. Poate că o să am o altă ocazie, într-un an sau doi.

Wesley veni către ei cu mâna întinsă.

– Cliff, bătrâne! O să-mi lipsești, dar mi s-a spus foarte clar că n-ai voie să mai intri în magazin după miezul nopții.

– Poftim?!

Christine clătină din cap.

– Ticăloșii!

– Chiar poți să mă dai afară din magazin? Parcă trăiam într-o țară liberă...

– De fapt, magazinul este proprietate privată, îi explică ea. Conducerea poate să dea afară pe oricine, fără nici o problemă.

– Îmi pare rău, se scuză Wesley.

– N-o să dureze mult, promise Cliff. De îndată ce se întoarce Al Forest, o să pun lucrurile la punct. O să se anuleze și penalizarea ta, altfel o să-i dau în judecată!

– Pleacă, te rog, îl îndemnă Christine.

– Bine, am să plec. Dar aveți grijă! le atrase el atenția. Sunt îngrijorat de generatoarele alea. Dacă simțiți un miros sau vi se pare că ceva nu este în regulă, sunați imediat la pompieri! Ai înțeles?

– O să fie totul în regulă, îl asigură Christine.

A doua zi dimineată, Christine văzu Jaguarul roșu în parcare. Cliff o aștepta pe o bancă de lângă intrarea angajaților, cu un buchet de flori în mână.

– Bună, o salută el ridicându-se. Cred că sunt ultima persoană pe care vrei s-o vezi acum.

De fapt, era singura persoană pe care voia s-o vadă.

– Nu e vina ta.

– Astea sunt pentru tine, spuse el dându-i buchetul de flori. Am fost nevoit să le cumpăr de la „Martin”, pentru că nici o florărie nu e deschisă la ora asta.

„Martin” era principalul competitor al magazinului la care lucra Christine. Ea desfăcu ambalajul și admiră combinația perfectă de trandafiri și flori exotice ale căror nume nu le știa.

– Cliff, e minunat! exclamă ea. Sunt mai frumoase decât florile pe care le avem noi.

– Și...

Scoase din buzunar un plic subțire.

– Acesta este îngrășământul pentru flori tăiate. Vânzătoarea a subliniat că este mai bun decât cel de la „DaVinci”.

– Poate ar trebui să-l trimitem la magazin ca să-l analizeze.

– Așa credeam și eu. Dar ce facem până se deschide laboratorul?

– Nu știu, zise ea, prefăcându-se că se gândește. Ai vreă idee?

– O mulțime. Mai întâi, ce-ai zice de micul dejun?

– Sună bine. Mor de foame!

– La mine sau la „Athena”?

– Să mă gândesc.

Cliff o conduse la mașină. Christine observă că urmele loviturilor din prima seară în care se cunoscuseră se vedeau încă.

– Putem să facem un compromis, spuse Cliff, deschizându-i ușa.

Ea intră și se cufundă în scaunul confortabil.

– Cum? Ar fi bine să nu gătești din nou, pentru că mă simt vinovată. Eu încă nu ți-am gătit.

– Ai putea să pregătești cina în seara asta, sugeră el.

– Bine, s-a făcut.

Supărarea ei se risipea ca ceața.

– Și cum rămâne cu micul dejun?

– Hai să luăm ceva la pachet de la „Athena”, după care mergem la mine. Și după aceea, poți să te odihnești, după care...

Ultimele cuvinte o înfiorară. Oare Cliff știa cu câtă nerăbdare aștepta să fie din nou cu el? Îl atinse ușor pe genunchi, iar zâmbetul lui fu răspunsul căutat.

După o masă consistentă, Clifford o anunță că are o surpriză pentru ea.

– Trebuie să închid ochii?

– E o idee bună. Ridică-te, închide ochii, iar eu o să te conduc.

Bău ultima gură de cafea, apoi se ridică și se depărtă de masă.

— Să închid ochii acum?

— Chiar acum.

Ea făcu ceea ce i se ceruse, apoi simți că el se apropie și o ia de mână.

— E la etaj, îi șopti el.

O conduse către scări și-i puse mâna pe balustradă, apoi urcară împreună. Se împiedică la un moment dat, însă Cliff o prinse.

— Stai liniștită. N-o să te las să cazi.

La capătul scărilor, Christine se opri câteva clipe, încercând să se orienteze. Pipăi cu atenție să se asigure că nu mai sunt trepte. Covorul era gros și moale, nu ca mocheta roasă din holul ei. Cum ar fi să aibă un alt stil de viață? Unul în care nu trebuia să-și calculeze banii de la un salariu la altul, iar lucrurile să nu fie vechi și uzate?

— Aproape am ajuns.

După traseul parcurs, își dădu seama că se îndreptau spre dormitor.

— Bine.

— Mai facem câțiva pași, spuse el deschizând o ușă. Așa... Gata!

— Acum?

— Da, acum. Poți să deschizi ochii.

Ea făcu acest lucru și avu nevoie de câteva clipe să se obișnuiască. În cameră era neașteptat de întuneric.

– Ți place?

– Ce anume? întrebă ea, clipind fără încetare.

– Noaptea mea artificială.

Christine văzu că ferestrele erau acoperite cu perdele groase, opace și înțelese adevărata intenție a lui Cliff.

– Mulțumesc! E minunat!

– Nu e sănătos să dormi la lumina zilei și în mod sigur nu e romantic. Corpul uman are nevoie de perioade de întuneric și lumină. E un dar... pentru amândoi.

O luă în brațe, iar gura lui o căută pe a ei. Christine se lăsa pradă senzațiilor, dându-și seama că nu se sărutaseră niciodată pe întuneric.

– E un dar minunat, șopti ea.

Degetele ei găsiră repede nasturii cămășii lui și-i desfăcu, dezmiardându-i apoi pieptul și brațele. Mâna ei coborî cu multă îndrăzneală spre pantalonii lui, mângâind zona care demonstra fără putință de tăgadă cât de mult o dorea.

Vru s-o ia în brațe și s-o ducă în pat, dar se abținu, pentru că voia s-o lase pe ea să ia conducerea.

– Sunt al tău, îi șopti el la ureche. Fă ce vrei cu mine.

Christine îl mângâie ușor pe obraz și-l sărută abia atins pe buze. Se dezbracă încet, iar el ascultă cu atenție fiecare zgomot. Auzi cum își scoate pantalonii, tricoul și cum își desface sutienul; desluși sunetul făcut de părul ei blond când își dădu capul pe spate și-și lipi sâni de pieptul lui lat.

– Mă înnebunești, șopti el.

Cu ochii minții, văzu zâmbetul apărut pe buzele ei pline.

Christine își continuă jocul seducției până când îl trase pe Cliff spre pat. Dorința amândurora era atât de puternică încât el abia avu timp să tragă sertarul de lângă pat și să scoată prezervativul. Ar fi vrut să renunțe la acest mijloc de protecție, dar era un amant responsabil, căruia nu-i era indiferent ce se întâmplă cu iubita lui.

– Îmi pare rău, murmură el.

Îi dădu pachetul, apoi se așeză pe spate, lăsând-o pe ea să se ocupe.

– N-ai de ce.

Rupse plasticul și scoase prezervativul.

– Poate că... șopti ea, fără să termine propoziția.

Cliff știa exact ce voia să spună, pentru că și el gândea la fel. Poate că într-o zi vom fi împreună ca soț și soție, iar din dragostea noastră se va naște un copil.

De obicei, bărbații se gândeau la plăcerea lor și nu-și făceau planuri de viitor. Dar când era cu Christine, Cliff avea impresia că viața i se deschide în față. Ea era femeia alături de care voia să trăiască, să evolueze și, de ce nu, să îmbătrânească. Acum știa că-și dorise lucrul acesta din prima zi în care o văzuse. Și o să i-o spună... foarte curând.

Cu o mișcare bruscă, Cliff o răsuci sub el, acoperind-o cu trupul lui puternic și protector. Christine se topi în îmbrățișarea lui și deveni un singur trup, o singură entitate, în căutarea plăcerii și a dragostei.

– Te iubesc, murmură el.

Când respirația reveni la normal, Christine ar fi vrut să-l întrebe dacă o iubea cu adevărat, dar se temea. Mulți bărbați, inclusiv cei sinceri și afectuoși precum Cliff, spuneau astfel de cuvinte în vârtoarea pasiunii. Acum se calmase, iar ea se ruga să nu vadă regret în ochii lui, atunci când în cameră se va face lumină.

Cliff o strânse în brațe. Ar fi vrut să-i spună din nou c-o iubește, s-o asigure că nu spusese vorbe în vânt și că avea s-o iubească tot restul vieții. Dar îi era teamă că nu va putea face față declarației lui. Dacă îl va respinge?

– Ți-e somn? rupse el tăcerea, pe un ton neutru.

– Mda. Ție?

– Sunt destul de obosit. N-am prea dormit în ultimele zile.

– Avem o noapte întreagă înaintea noastră, glumi ea.

– În cazul ăsta... ne vedem mâine dimineață!

Dar nici unul dintre ei nu avea inima ușoară.

Capitolul 12

Clifford nu-i telefonă și nici n-o caută pe Christine în următoarele câteva zile. Nu mai avea voie să intre în magazin între miezul nopții și ora opt dimineața și nici nu mai venise s-o aștepte după program.

Îi era teamă și, pentru prima dată în viața lui, nu știa ce să-i spună. Ar fi vrut s-o ceară în căsătorie, dar nu suporta ideea că ar fi putut să-l refuze sau să-i ceară timp de gândire.

Cu toate acestea, știa că lucrurile nu mai puteau continua așa. El voia să se așeze la casa lui, își dorea să întemeieze o familie, dar nu era sigur că și era voia același lucru. Îi spusese foarte clar că vrea să meargă la facultate, că voia să reușească în viață prin forțele ei.

De aceea, lăsa zilele să treacă fără să facă nimic. Când fu chemat din nou la Moline, se duse singur.

Christine, pe de altă parte, luă tăcerea lui drept o dovadă de vinovăție. Declarația lui nu era susținută de sentimente, așa că încerca să se retragă. Doar avea reputația că dispărea, pur și simplu, când își pierdea interesul.

Îi telefonase prietenei sale Maxine și-i povestise totul – cum îl întâlnise pe Cliff, cum ajunseseră să se cunoască și să petreacă mai mult timp împreună, cum se angajase la magazin.

– Te-a folosit, draga mea, veni, fără ezitare, răspunsul acesteia.

– Dar nu-mi vine să cred, se opuse Christine. De ce să se angajeze la magazin? De ce să-și redecoreze dormitorul pentru mine?

– Dragă mea, era plictisit, iar tu ai fost o persoană cu care se putea distra. Cât a rezistat când lucrurile au devenit complicate?

Dar răspunse tot ea:

– Până când ai ajuns din nou în patul lui. Ai încredere în mine! Îi cunosc pe bărbații ăștia.

Christine clătină din cap, ca și când prietena ei ar fi putut s-o vadă. Toată lumea îi cerea să aibă încredere! Dar pe cine să creadă – pe Maxine, ale cărei sfaturi erau pline de amărăciune și frustrare, sau pe Cliff, în fața căruia fusese ea însăși?

– Sunt atât de confuză, se plânse ea, dorind să termine discuția.

– N-ai pic de experiență cu astfel de situații. Dar nu uita că sunt lângă tine oricând ai nevoie!

– Mulțumesc, spuse Christine, punând telefonul în furcă.

Era duminică și avea în fața ei o zi, o noapte și încă o zi în care nu știa ce să facă. Se învârti prin garsoniera ei din nordul orașului Chicago, fără să-și găsească locul. Îi plăcea locuința ei, pe care o decorase cu multă grijă, chiar dacă nu avusese bani și folosisese multe piese la care renunțaseră alte persoane.

Dar simțea că locul ei nu mai era acolo. Își lăsase inima în apartamentul lui Cliff.

Luni noapte, după două zile în care făcuse ordine într-un șifonier perfect ordonat și spălase prosoapele și draperiile foarte curate, Christine era fericită să se întoarcă la muncă.

Se bucură să-i vadă pe colegii ei. Îi iubea și-i considera familia ei, iar acum ajunsese să se gândească la faptul că aceasta putea fi singura familie pe care o va avea vreodată.

– Salut, Christine, o întâmpină Wesley.

– Salut. *Hola*, José!

José, noul asistent din tura de seară, încerca să rezolve problema unui client nemulțumit. Richard, cel care nu făcea nimic, fusese transferat la un alt magazin.

– *Hola*, răspunse el, zâmbind.

Christine trecu prin dreptul caselor de marcat și observă că totul strălucea de curățenie – podeaua fusese spălată, iar coșurile golite.

Cărucioarele din parcare erau aliniate la locul lor, astfel că oftă adânc. Se părea că n-avea prea multe de făcut.

– Ar fi cazul să pleci acasă, José.

– Știu. După ce termin cu acest client...

Clientul nemulțumit era Jack „cel care sărută”. Venise cu trei cutii de ciocolată în mână și nu mai contenea cu plângerile.

– Mă ocup eu, se offeri Christine.

– Bine, mulțumesc. *Adiós!*

Christine luă chitanța completată de José și-i dădu banii lui Jack fără să spună nici un cuvânt. Când puse deoparte cutiile de ciocolată, își aminti cât de dulci erau buzele lui Cliff după ce mânca bomboane. Dar parcă numai atunci? își spuse ea, încercând să alunge aceste gânduri, de teamă să nu înceapă să plângă.

Clifford Thorne se trânti pe patul din camera lui de hotel. Nu se simțea deloc în largul lui pentru că era îngrijorat din pricina Christinei. Își dorea din toată inima s-o vadă, să fie lângă ea, să se convingă că era în siguranță.

Ceasul arăta că mai erau nouă minute până la ora unu a dimineții. Își terminase treaba în Moline și avusese de gând să plece dimineață, foarte devreme. Dar acum își dăduse seama că nu mai putea aștepta – va pleca imediat și va ajunge lângă Christine în mai puțin de trei ore. După ce va ști că este în siguranță, va pleca acasă și se va întoarce dimineața, atunci când ea termina serviciul.

Chiar dacă risca să fie refuzat, îi va spune cât de mult o iubea și o va cere de soție. Oricât de mare ar fi fost durerea pe care i-o putea provoca, era mai bine decât să fie înconjurat de întuneric și confuzie, ca acum.

Mulțumit de hotărârea pe care o luase, sări din pat și se îmbrăcă, își strânse rapid puținele lucruri pe care le avea cu el și ieși din cameră.

Christine se duse în depozit după câteva cutii de caramele și gumă de mestecat.

Miroase a fum? se întrebă ea, simțind ceva în aer. Generatoarele făceau același zgomot infernal ca întotdeauna.

Trase adânc aer în piept și decise că i se păruse, din pricina faptul că, nu demult, Cliff îi atrăsese atenția asupra aparatelor din depozit. Totuși, se apropie de ele și încercă să vadă dacă ceva nu era în regulă și putea să determine supraîncălzirea motoarelor. Începu să râdă. Nu știa nimic despre generatoare! Cum să-și dea seama dacă ceva nu era în ordine?

O tuse înecăcioasă se porni din senin. Probabil că am inhalat prea mult fum pe șosea, pe drumul către magazin, își spuse ea.

Pe autostradă, Clifford apăsă pedala de accelerație. Inima îi bătea nebunește, iar intuiția îi spunea că draga lui Christine avea probleme.

Mai repede! Știa că, dacă i se va întâmpla ceva, nu avea să și-o ierte niciodată. De ce nu i-ai spus încă o dată c-o iubești, prostule? se certă el în gând.

Apăsă mai tare pe accelerație și-și dădu seama că mergea cu peste o sută patruzeci de kilometri la oră. Dacă va avea un accident, iar mașina va exploda, nu va mai avea ocazia să-i spună nimic...

Christine sorta bomboane de ciocolată care urmau să fie așezate pe rafturi. Era una din cele mai plăcute operații pe care trebuia să le facă la magazin, dar acum gândurile ei zburau departe.

Dintr-una din cutiile aduse din depozit veni un miros puternic, iar Christine o aruncă la coș fără să stea pe gânduri. Nu avea de gând să deschidă cutia și nici să spele ambalajul ca să-l trimită la producător pentru returnarea banilor, indiferent de ce spuneau regulile magazinului.

După ce dispăru acest miros, avu din nou senzația că se simte fum în aer. Ridică receptorul din perete și-l sună pe Wesley.

- Da, Christine.
- Wesley, tu crezi că este fum în magazin?
- Nu, răspunse el fără să ezite.
- Lasă receptorul și trage adânc aer în piept. Cu putere!

– Bine, draga mea.

După o câteva momente, reveni la telefon.

– Îmi pare rău, dar nu simt nimic. Simți ceva?

– Nu sunt sigură. Am crezut că e fum, dar... Cliff mi-a spus că e o problemă cu generatoarele.

– Dar Cliff n-a mai fost aici de o săptămână. Băieții de la Întreținere au venit vinerea trecută și au verificat tot sistemul. Au spus că nu e nici o problemă.

– Da, cred că ai dreptate. Îmi pare rău că te-am deranjat.

– Nici o problemă, drăguță domnișoară.

Christine puse receptorul în furcă, simțindu-se mai bine după discuția cu simpaticul ei coleg jamaican. Era un bărbat în care putea avea încredere. Păcat că nu putea spune același lucru și despre Cliff...

Capitolul 13

Văzând viteza cu care mergea, Cliff încetini. Avea senzația că auzea vocea Christinei. Nu înțelegea ce-i spunea, dar era convins că-l strigă.

Îți pierzi mințile, băiete, își spuse el în gând. Totul în jurul lui părea normal – mașina, drumul binecunoscut. Poate că auzise strigătul unui animal. Dar de ce era atât de sigur că ea era în pericol?

Poate că răspunsul era mult mai simplu – dragostea pentru ea îl înnebunea. Avea de gând să-i spună asta cât mai curând.

Lumina din magazin se stinse preț de câteva clipe, iar Christine telefonă imediat la compania de electricitate. Se

întâmpla destul de des să apară pene de curent, în ciuda facturilor lunare extrem de piperate, dar nu era normal ca acestea să se ivească într-o seară liniștită de sfârșit de vară.

Linia de urgență era ocupată, ceea ce însemna că și alte persoane sunau ca să anunțe aceeași defectiune.

Becurile licăriră din nou, iar Christine se sperie, având sentimentul că ceva grav era pe cale să se întâmple. Poate că era doar senzația ei, dar își dori ca Cliff să fie lângă ea.

Ușile electronice se deschiseră brusc, iar în magazin intra un grup de turiști blonzi, care vorbeau într-o limbă necunoscută. Fără îndoială, aterizase încă un avion. Dar de ce veniseră tocmai la acest magazin, care era la peste jumătate de oră de aeroport?

Turiștii se răspândiră în magazin, împărțiți în grupuri mici.

Lumina licări pentru a treia oară, după care se stinse pe culoarele 22, 23 și 24. Christine auzi câteva strigăte de surpriză și alergă spre coridoarele cu pricina. Turiștii nu păreau să fie deranjați de becurile stinse și căutau în continuare produsele preferate.

Christine se opri în mijocul culoarului și trase aer în piept. De data aceasta, fumul se simțea foarte clar.

Ca să obțină o confirmare, se adresă unei turiste aflate în apropiere:

– Simțiți fumul?

Pentru că femeia nu înțelegea, Christine inspiră de câteva ori, încercând s-o facă să înțeleagă. Turista, o

doamnă cu părul blond platinat, o privi mirată, neînțelegând ce vrea tânăra aceasta foarte ciudată.

– Îmi pare rău, spuse ea, înțelegând că se străduia în zadar.

Alergă către cel mai apropiat telefon și-l sună pe Wesley.

– Da?

– Du-te la culoarul 22. Ne întâlnim acolo.

– Am înțeles.

Făcu drumul înapoi foarte rapid. Nu se vedea fumul, dar acum era sigură că nu era o impresie a ei.

– Wesley! strigă ea când îl văzu apărând. Acum simți fumul?

Bărbatul se opri și inspiră adânc.

– Da, răspunse el, încruntat.

– O să chem pompierii. Crezi că ar trebui să evacuăm magazinul?

– E o idee bună.

– Ai idee în ce limbă vorbesc oamenii ăștia?

Wesley izbucni în râs.

– În nici un caz! Eu vin dintr-o insulă și nimeni nu este atât de blond în țara mea!

Christine chicoti, amuzată, uitând pentru o clipă de teamă. Dar râsul îi îngheță pe buze când câteva plăci se desprinseseră din plafon, iar o flacără uriașă apărui, ca o limbă de dragon.

– Atenție! strigă Wesley, împingând-o cu putere.

Gestul lui se dovedi foarte inspirat, pentru că plăcile căzură exact în locul în care stătuse Christine, cu doar câteva clipe în urmă.

– Dumnezeule! țipă ea.

Alergă către turiștii aflați la capătul celălalt al culoarului strigând din toate puterile:

– Foc! Foc!

Arătă spre ieșire, încercând să-i facă să înțeleagă că trebuia să părăsească rapid magazinul.

– Afară! Ieșiți!

Femeia înțelese foarte repede și toți se îmbulziră spre ieșire.

– Wesley, ai grijă să iasă toată lumea. Eu mă duc să telefoniez la pompieri.

Peste câteva clipe, toate luminile din magazin se stinseră.

Cliff trecu pe lângă un indicator rutier care semnala că până la Chicago mai erau șaptezeci de kilometri. Dar aceasta era distanța până în centrul orașului, ceea ce însemna că putea să ajungă la Christine în mai puțin de jumătate de oră.

Încercă să se convingă că nu se poate întâmpla nimic rău, pentru că Wesley și ceilalți băieți erau în magazin. În șaisprezece ani de când funcționa magazinul, nu avusese nici măcar un furt.

Dar inima îi bătea în continuare cu putere. Trecu în revistă, încă o dată, toate problemele care ar fi putut apărea, și-și dădu seama despre ce era vorba – unul sau mai multe generatoare s-au defectat. Ar fi trebuit să anunțe problema la primărie sau la pompieri, nu să-l lase pe Benedict să se ocupe de ea. Ce ghinion ca Brendan și Al să lipsească în același timp! Ei ar fi rezolvat problema fără întârziere, nu ca Benedict. În mod sigur, era unul din oamenii de afaceri pentru care profitul era mai important decât siguranța angajaților. Mâine, la prima oră, va găsi o modalitate de a lua legătura cu al ca să-i ceară să trimită specialiști să verifice aparatele. Dar dacă mâine dimineață va fi prea târziu?

Flăcările luminau în continuare magazinul, înspăimântând în egală măsură cumpărătorii și angajații.

Christine reuși să ajungă la telefon și formă 911, rugându-se ca apelul ei să fie preluat rapid. Când operatoarea răspunse, abia se stăpâni să nu strige.

– Sunt Christine Hart, managerul de noapte de la magazinul „DaVinci”, de pe bulevardul Arlington. În magazin a izbucnit un incendiu.

– Voi anunța imediat departamentul de pompieri, spuse operatoarea. Vă rog să-mi spuneți numărul dumneavoastră de telefon.

Christine i-l spuse, dar adăugă:

– Nu pot să rămân lângă telefon. Avem clienți care nu vorbesc limba engleză și trebuie să am grijă să iasă din magazin.

– Mult succes! îi ură operatoarea.

Puse receptorul în furcă și auzi câteva strigăte disperate și zgomote provocate de oameni care băteau în ușa electrică din partea de vest a magazinului.

– Vin! strigă ea.

Speriați de incendiu, nu țineau cont de faptul că ușile nu se deschideau, având în vedere că se oprise curentul electric.

– Slavă Domnului că ai venit! spuse Matt, unul dintre vânzători. Am încercat să le spun că vii, dar oamenii ăștia nu înțeleg engleza.

– Calmați-vă! Oameni buni, stați liniștiți!

Scoase din buzunar legătura cu toate cheile magazinului și se apropie de ușă. Acum, problema era să găsească cheia potrivită. Încercă fără succes două chei, după care nu mai putu face față presiunii exercitate de clienți.

– Wesley! strigă ea, suficient de tare ca să fie auzită din cealaltă parte a magazinului.

– Da! veni răspunsul lui.

– Ești în partea de est?

– Da. Am deschis ușile. Ai nevoie de ajutor?

– Sunt la intrarea de vest. Nu găsesc cheia potrivită.

– Vin într-o clipă.

În mai puțin de un minut, Wesley apăru lângă ea, ținând în mână cheia care deschidea ambele uși.

– Am avut noroc, zâmbi el. Dă-mi voie să trec.

– Am anunțat pompierii.

– Foarte bine.

Descuie ușa, apoi o deschise.

– Pe rând, oameni buni. Unul câte unul!

Ei se îmbulziră nebunește, astfel încât nici unul nu reuși să iasă.

– Unul câte unul!

Văzând că nu reușește să se facă înțeles, calmul Wesley îi împinse pe toți înapoi cu putere și comandă:

– Stați acolo, altfel nu iese nimeni! Tu!

Indică spre o femeie tânără.

– Tu prima!

În ciuda faptului că nu înțelegeau engleza, urmară indicațiile lui Wesley, lucru care o făcu pe Christine să respire ușurată.

În fața magazinului, șoferul autobuzului care-i adusese pe turiști încerca să-i adune pe toți.

– Armen, câți turiști au fost?

– Douăzeci și cinci.

– Și câți au ieșit?

– Să termin de numărat. Nouă... zece... unsprezece.

– Unde sunt ceilalți?!

Îi era teamă să intre înapoi, dar știa că era obligată să facă acest lucru.

– Intrați în autobuz, oameni buni, le spuse Armen, arătând spre autobuzul parcat la câțiva zeci de metri.

Ei înțeleseseră acest lucru și se grăbiră spre mașina unde erau în siguranță.

– Wesley a spus că și ușile celelalte sunt deschise. Mă duc să văd care este situația.

– Vin și eu, se oferi Armen.

– Nu, rămâi aici. Trebuie să fie cineva care să aibă grijă de oamenii ăștia. Apropo, ce limbă vorbesc?

– Finlandeză.

– Minunat. Știi să spui ceva în finlandeză?

– *Hayva payva.*

– Și ce înseamnă?

– *Bună.*

– Exact ce aveam nevoie! spuse ea.

Se grăbi spre intrare, încercând să afle câte persoane lipseau.

– Unsprezece... unsprezece sunt în mașină. Unsprezece minus douăzeci și cinci... Nu! Douăzeci și cinci minus unsprezece înseamnă paisprezece. Unde sunt oamenii ăștia?

Apoi numără în gând angajații.

– Cinci... șase... șapte. Nouă, cu mine și Wesley. Unde sunt mașinile alea de pompieri?

Intră prin ușile din partea de vest și începu să-i numere:

– Șapte turiști și... patru angajați.

Incendiul nu se întinsese în exteriorul magazinului, dar în interior erau blocați șapte turiști și doi angajați.

– Vorbește cineva engleza? întrebă ea.

Nici un răspuns.

Christine se gândi rapid la limbile străine vorbite de angajații de la magazin.

– *Espanol?*

Din nou nici un răspuns.

– *Français?*

– *Je parle français!* răspunse o femeie blondă.

– Minunat! Unde e Pierre?

Pierre era originar din Haiti și vorbea un dialect al limbii franceze.

– Aici!

Slavă Domnului că nu rămăsese în magazin.

– Pierre, explică-i acestei doamne că șapte dintre prietenii ei sunt blocați în magazin. Mă duc înapoi să-i caut.

Pierre făcu ceea ce i se ceruse și, după mici probleme apărute din dialect, dădu din cap afirmativ.

– *Oui. Je comprends.*

– A înțeles.

– Minunat! Acum spune-i... Cum o cheamă?

Își aduse aminte ce învățase în școală și o întrebă chiar ea.

– *Je m'appelle Kristina*, răspunse femeia.

Era o coincidență amuzantă, dar nu știa cum să explice acest lucru în franceză. Se întoarse către Pierre:

– Spune-i Kristinei că toți prietenii ei trebuie să se întoarcă la autobuz.

– Vin și eu cu tine în magazin.

– Nu! Am nevoie de tine afară, ca să ții legătura cu turiștii. O să mă duc în magazin împreună cu Wesley. Hai, ieșiți!

– Noi ce să facem? întrebă Josh, unul dintre angajați.

– Ieșiți din clădire. Când vor veni pompierii...

În depărtare se auziră sirenele.

– Slavă Domnului! Când ajung aici, explicați-le ce s-a întâmplat. Lumina a licărit de câteva ori, după care a izbucnit focul din tavan.

– Am înțeles, șefa.

Wesley ieși din magazin însoțit de patru turiști înspăimântați și de Jake, unul dintre vânzători.

– Mulțumesc lui Dumnezeu! oftă Christine. Asta înseamnă că mai sunt înăuntru trei turiști și numai un angajat.

Se uită cu atenție în jurul ei, dar nu-și dădu seama cine lipsea.

– Cine nu e aici, Wesley?

– Adam. L-am trimis în pivniță să aducă ceva.

– Când? întrebă ea, repede.

– Chiar înainte să se întâmple asta. Îmi pare rău, Christine. N-am simțit fumul, așa că n-am fost îngrijorat.

Patru mașini de pompieri și o ambulanță opriră în fața magazinului. Christine se afla în fața unei decizii pe care trebuia s-o ia foarte repede: dacă nu intra în magazin, pompierii o vor obliga să rămână afară. Probabil că îi vor scoate pe turiștii rămași înăuntru, dar nu vor fi în stare să găsească intrarea în pivniță fără ajutorul ei.

Adam avea numai nouăsprezece ani și avea deja un copil, chiar dacă nu era căsătorit. Muncea pe brânci ca să adune bani pentru copil și pentru facultatea pe care voia s-o urmeze. Fără să stea pe gânduri, năvăli în magazin, pentru că nu putea să-l lase să pățească ceva acum, când viața lui era abia la început.

Capitolul 14

Clifford se apropia de magazin. În mai puțin de zece minute, va fi lângă Christine, iar mâine... Ce zi era mâine? Era atât de chinuit de acea teamă inexplicabilă, încât nu mai știa ce zi era.

Ziua următoare era marți. Era ziua în care îi va cere Christinei să devină soția lui. Împreună vor merge și vor cumpăra un inel de logodnă. Scump, ieftin, nu conta, atâta vreme cât simboliza dragostea ce și-o purtau.

Când văzu clădirea magazinului, observă că traficul era mult prea intens pentru acea oră. Văzu și o mașină de poliție și bătu cu pumnul în volan, furios că va întârzia din pricina unui accident rutier.

Se apropie și văzu că poliția interzicea mașinilor să meargă înainte și le obliga să ocolească prin stânga, ca să evite zona magazinului.

Cliff opri într-o parcare și ieși repede din mașină, alergând către un polițist.

– Ce s-a întâmplat?

Îl recunosc pe Morty.

– Trebuie să părăsiți zona, domnule.

– Morty, sunt eu, Cliff Thorne. Ce s-a întâmplat?

Polițitul se întoarse către el.

– Cliff, ce cauți aici? Nu știi ce s-a întâmplat la magazin?

– La magazin?!

– Da.

– Nu mai lucrez acolo, așa că nu știu ce s-a întâmplat.

La naiba, spune-mi!

– Ce cauți aici în mijlocul nopții? Du-te înapoi în mașină!

– Fir-ar să fie, Morty! Spune-mi despre ce e vorba!

– A izbucnit un incendiu. De la instalația electrică, din câte am înțeles. E destul de grav. Hai, întoarce-te în mașină.

Cliff se răsuci pe călcâie și alergă pe șoseaua goală. Inima îi bătea cu putere și-l îngrozea gândul că iubita lui Christine putea fi în pericol de moarte.

Morty îl văzu pe Cliff alergând spre magazin. Ca ofițer de poliție, avea obligația să-l oprească, pentru că acolo nu aveau acces decât polițiștii și pompierii. Dar știa ce simțea Cliff pentru Christine și știa că incendiul fusese stins și că toată lumea era în siguranță, afară din clădire.

Cliff, însă, nu știa aceste lucruri și nu se va convinge până când nu va vedea cu ochii lui.

– Te așteaptă, strigă Morty în urma lui Cliff.

După care se întoarse la treburile lui.

Magazinul era plin de fum, iar flăcările distruseseră în întregime plafonul. Christine se îndreptă spre partea din spate a magazinului, într-un întuneric total.

– E cineva?

Nimeni nu răspunse, semn că toți turiștii fuseseră evacuați.

Se împiedică de un obiect destul de voluminos și căzu la podea. Își reveni destul de repede și-și continuă drumul către ușile care duceau la subsol. Era atât de întuneric încât nu vedea treptele, așa că se agăță de balustradă, sprijinindu-se la fiecare pas.

– Adam! țipă ea cât putu de tare.

Imediat, auzi o voce înfundată:

– Christine! Sunt blocat aici, înăuntru!

Ea încercă să coboare mai repede.

– Cum ai rămas...

Dar își răspunse singură, înainte să termine de rostit întrebarea. Încuietoarea era electronică și nu funcționa atâta vreme cât curentul era oprit.

- Adam, acolo a izbucnit vreun incendiu?
 - Nu.
 - Generatoarele s-au oprit?
 - Cred că da. E liniște aici.
 - Ascultă-mă cu atenție, Adam. Pompierii sunt afară și o să caut pe cineva care poate să dăръme ușa. Bine?
 - Mulțumesc, Christine.
 - Nu știu dacă o să mă lase să mai intru în magazin, dar o să vină cineva care să te scoată de aici. Ți promit!
 - O să-i aștept, răspunse Adam, destul de liniștit.
- Urcă repede scările și observă că fumul devenise mult mai dens și nu vedea nici un pompier. Se trânti la podea, sperând că așa va putea respira mai ușor, dar continuă să inhaleze fum.
- Ajutor! strigă ea. E cineva aici?

Clifford ajunse la magazin și începu s-o caute pe Christine. Văzu grupul de vânzători și se repezi spre ei.

- Unde e Christine? E bine?
 - A ieșit printre primii, îl asigură Matt.
 - Și unde e?
- Matt se uită în jur.
- Nu știu, n-am văzut-o de ceva vreme. Dar i-a ajutat pe turiști să se întoarcă la autobuzul lor și a ieșit înainte să înceapă incendiul.

– Nu cumva a intrat din nou în magazin?

– Nu știu! Îmi pare rău, Cliff.

El se uită prin mulțime, încercând să vadă un chip familiar. Toată lumea care se afla în restaurantul non-stop de peste drum ieșise să urmărească spectacolul.

Pompierii întinseseră furtunurile și, pentru că cea mai bună intrare era cea principală, sparseră cele două geamuri care formau ușa electrică.

– Mai este cineva înăuntru, îl anunță Cliff pe unul dintre pompieri.

– De unde știți, domnule?

– Este managerul de noapte al magazinului și n-am văzut-o nicăieri.

– Ați văzut-o mai devreme în magazin?

– Da, minți Clifford.

– Și n-a văzut-o nimeni afară?

– Stați puțin! O să întreb.

Cliff îl văzu pe Wesley stând de vorbă cu un polițist și se apropie de ei.

– Wesley, ai văzut-o pe Christine?

– Doamne, Cliff! A intrat înapoi! Adam a rămas în pivniță și s-a dus la el. Nu știu dacă a mai ieșit.

– Vino cu mine, îi ceru el, trăgându-l către pompier. E încă înăuntru! El a văzut-o intrând. S-a dus să scoată pe cineva din pivniță.

– Unde sunt scările către pivniță?
– Trebuie să vin cu dumneavoastră. N-o să le găsiți niciodată singur!

– Îmi pare rău, dar n-aveți voie să intrați.
– Trebuie! Altfel, n-o s-o găsiți pe Christine!
– Îmi pare rău...

Pentru a doua oară în ultima oră, Cliff ignoră un oficial. Plecă rapid de lângă el și intră în fugă prin fereastra spartă.

– Hei, n-ai voie să intri! strigă pompierul în urma lui.
Alergă spre fereastră și intră și el în magazin.
– Christine!

Cliff se depărtă de pompier, având avantajul că nu se încurca în cizmele grele și tubul de oxigen.

– Întoarce-te!

Cliff nu-l luă în seamă și se duse direct către intrarea la subsol, care se afla în dreptul culoarului 19. Flăcările luminau ciudat podeaua, iar el văzu o mogâldeată pe jos. Ar fi putut să fie un sac de făină sau de orez, dar...

– Christine!

O luă în brațe și respiră ușurat când văzu că respira.

– Te iubesc, Christine! Te iubesc!

Pe drumul către ieșire, se întâlnește cu pompierul care-l urmărea.

– Îmi pare rău, dar trebuia s-o scot de acolo. Scările de la pivniță sunt în dreptul culoarului cu numărul 19. Scara de jos are o încuietoare electrică și s-a blocat. Unul dintre vânzători a rămas înăuntru.

– Nu-ți mai risca viața! spuse pompierul, îndreptându-se spre culoarul 19.

Dar după câțiva pași se întoarse și strigă către Cliff:

– Mă bucur că n-a pățit nimic.

Toți angajații se adunară în jurul Christinei, care stătea întinsă pe o targă. Era amețită, dar își recăpătase cunoștința.

– Pot să merg cu voi? întrebă Cliff, când paramedicii duseră targa în ambulanță.

– Lucrezi aici?

– E unul din managerii de noapte, răspunse în locul lui unul dintre vânzători.

Cliff îi zâmbi recunoscător.

– Bine, urcă, acceptă medicul.

În ambulanță, conectată la tubul de oxigen, Christine își recăpătă respirația normală și începu să se coloreze în obraji.

– Bună, șopti el.

– Bună.

– Cum te simți?

– Amețită.

– Ești conectată la tubul de oxigen. Ai leșinat pentru că ai inhalat mult fum.

Christine trase adânc aer în piept.

– Oxigenul ăsta pur e minunat! comentă ea, cu obișnuitul simț al umorului.

– Poate o să vindem și noi în magazin, pentru că aerul de afară nu se mai poate respira.

Închise ochii, încercând să se relaxeze, dar tresări speriată:

– Ce face Adam? Ieșeam să anunț că a rămas închis când...

– Sunt sigur că este bine. Am trimis un pompier să se ocupe de el.

– Slavă Domnului! Nu cred c-o să mai intru vreodată în pivnița aia!

– Sunt sigur că primul lucru pe care o să-l facă Brendan este să deconecteze încuietoarea electronică de la ușa aia.

– O să găsească o mare mizerie când o să se întoarcă, nu?

Clifford oftă.

– Îmi pare foarte rău că n-am insistat ca generatoarele alea să fie verificate. Am scris totul în notă, dar mă îndoiesc că Michael Benedict a citit-o.

Christine caută mâna lui Cliff, iar el o strânse ușor.

– Nu știu ce s-a întâmplat, dar incendiul s-a declanșat în tavan, nu la subsol.

– Știu.

– Mi s-a părut că miroase a fum, așa cum mi-ai spus.

Cliff îi ridică mâna și i-o sărută.

– Putea să fie mult mai rău. Ar fi putut să moară oameni, dacă nu te-ai fi comportat atât de bine.

– Mă bucur că toată lumea a ieșit la timp, inclusiv turiștii finlandezi.

Ea se încruntă.

– Dar magazinul arată groaznic. Cred că vor arunca o grămadă de marfă. Poate că vor redecora...

Clifford o privi cu atenție câteva clipe, apoi zâmbi.

– Știu. Chiar dacă nu mi-am dorit să se întâmple așa, acum avem ocazia perfectă să refacem magazinul... așa cum vrem noi.

– Ce vrei să spui? întrebă Christine, brusc interesată.

– Raportul meu. Când se întoarce Al Forest, o să-l fac să-l citească. E vorba despre crearea unui nou „DaVinci”. Unul care este interesat de mediu, de reducerea pierderilor, care cumpără de la fermele mici și încurajează producătorii locali.

– Am priceput.

Christine vru să se ridice în capul oaselor, dar legăturile pe care i le pusese când era inconștientă o împiedicau.

– Vrei să mă dezlegi, te rog?
– Nu de tot. Să nu încalcăm regulile sindicatului lor...

– Am priceput! repetă ea, reușind să se ridice. Oricum trebuie să refacă magazinul, așa că este un moment foarte bun pentru toate sugestiile pe care le-ai propus în raport. E grozav!

– S-ar putea să meargă.
– Sigur o să meargă! Al Forest e un tip deștept și o să înțeleagă faptul că profitul va crește.

– Apropo, spuse Cliff. Tocmai m-am întors de la Moline. Cei de la muzeu sunt dispuși să ne dea tot ce avem nevoie pentru magazin.

– Minunat!
– E bine și pentru publicitatea lor, deși nu cred că cineva de aici va dori să cumpere o combină sau un tractor.

– Cred că nu! râse ea. Dar e bine ca oamenii să nu uite cum se produce ceea ce consumă.

– Poate vorbim cu cei de la Hershey, să facă un film despre cum se fac „Sărutările de ciocolată”. Cred că ar avea mare succes dacă l-am proiecta în magazin.

– Nu e o idee rea. L-am putea pune noaptea, când vine o anumită persoană în magazin. Până atunci, am eu un sărut de ciocolată.

Zâmbind timid, Christine scoase două bomboane de ciocolată din buzunarul uniformei. Desfăcu una din ambalaj și i-o vârî în gură lui Cliff.

– Sunt sărutări furate?

– Sigur că da! Acestea au cel mai bun gust.

Mâncă și ea una, după care îl trase pe Cliff în jos și-l sărută.

– Ce gust am? vru ea să știe.

– Delicios! Să fiu sincer, mai vreau.

– Dar nu încălcăm nici o regulă?

– Cui îi pasă?

– Ai dreptate.

Medicul privi în spate și zâmbi larg când văzu ce făceau cei doi.

– Cred că pacienta noastră și-a revenit, îi spuse el șoferului.

Capitolul 15

Ținându-se de mână, cei doi priveau montarea siglei noului magazin: *Recoltele pământului*.

– Arată grozav! exclamă ea, încântată. Propriul nostru magazin. E un vis devenit realitate...

– Primul dintr-un lung șir, sper.

Primul lucru pe care-l făcuse Al Forest când se întorsese acasă fusese să citească raportul scris de Clifford. Iar cel de-al doilea – să-l transferase pe Michael Benedict la un magazin de mâna a doua din Chicago.

– E o idee îndrăzneată, spusese Al. Dar s-ar putea ca oamenii să fie interesați să vadă ceea ce cumpără și să știe că fac un lucru bun pentru mediu.

Hotărâseră ca magazinul din Breyerwood să fie un experiment. Cu banii de la compania de asigurări, reconstruirea și redecorarea magazinul, care urma să fie

condus de Cliff și Christine. Brendan nu se supărase și le urase mult succes. Drept răsplată, el primise vechiul post al lui Benedict.

Magazinul urma să fie redeschis peste două săptămâni, dar Christine și Cliff se duceau în fiecare zi ca să vadă cum mergeau lucrările. Cliff hotărâse ca magazinul să se închidă la ora nouă, pentru că nu era profitabil să fie ținut deschis toată noaptea pentru câțiva clienți insomniaci. Toți angajații primiseră vestea cu bucurie, deoarece asta însemna că urmau să revină la un program și un stil de viață mai normal.

În interiorul magazinul fusese amenajată o creșă pentru copiii angajaților. Cei mai mulțumiți erau Adam și proaspăta lui soție Cecilia, care se angajase de curând la magazin. În felul acesta, cei doi puteau să lucreze și să fie aproape de copil. Creșa, de care se ocupa chiar Cecilia, avea deocamdată trei copii, dar putea primi până la zece copii.

Christine se uită la micuța bibliotecă pentru copii, formată numai din donații.

– De la cine e asta? întrebă ea. De la Grădina Botanică? Minunat!

– Un botanist de la ei o să vină să stea de vorbă cu voi despre înființarea unei grădini. Copiii ar putea crește legume și flori.

– Ai grijă, o atenționă ea râzând. S-ar putea să ne falimentezi!

Christine și Cliff căutaseră cu mare grijă produse pentru persoanele sensibile sau alergice și înființaseră un raion special, despre care erau siguri că va avea mare căutare.

Un colț al magazinului era rezervat barului. Hotărâseră să servească ceai, cafea de cea mai bună calitate și sucuri pentru cei care nu voiau să intre în magazin, ci doar să aștepte în timp ce altcineva făcea cumpărăturile.

În timp ce inspecta scaunele elegante și confortabile, Christine auzi pași apropiindu-se și se întoarse.

– Bună.

– Ți place? întrebă ea.

– Foarte mult. Mă simt ca acasă.

– Nu-i așa? Uneori am senzația că am crescut în magazinul ăsta.

– Și eu, dar într-un alt sens.

Cliff o luă de mână și o sili să-l urmeze. O conduse în spatele magazinului, unde urmau să fie birourile conducerii. Totul strălucea de curățenie, iar pe pereți erau poze foarte frumoase cu lacul Michigan.

– Cliff, sunt grozave! Cine le-a făcut?

– Eu, răspunse el, mândru. De pe vasul meu.

– Sunt impresionată.

– Pozele astea sunt și un fel de invitație.

Cliff se așeză pe canapeaua albastră, iar Christine veni lângă el.

– Ți-am promis că facem o plimbare cu vasul, dar nu m-am ținut de cuvânt.

– Nu e vina ta.

– Dar invitația rămâne valabilă. Ți-ar plăcea să... ne căsătorim pe vas?

– Hmm...

Ea încerca să pară nonșalantă, dar inima îi bătea nebunește.

– Am putea să ne căsătorim pe vas, să avem o petrecere cu toți prietenii și angajații de la magazin. La sfârșitul zilei, o să-i aducem pe toți la mal, iar noi o să plecăm către apus.

– E o singură problemă, spuse ea încercând să rămână serioasă, deși știa că nu-și poate ascunde bucuria multă vreme.

– Care?

– Ai încurcat punctele cardinale. N-am putea să plecăm decât spre răsărit!

El zâmbi larg.

– Asta e, nu le putem avea pe toate!

– Mă mulțumesc cu prima parte – cea cu nunta și cu petrecerea cu toți prietenii...

- Da?
- Fericit, o strânse în brațe cu putere.
- Putem face continuarea altă dată. Poate în Hawaii, ce zici? Ce-ar fi să ne petrecem acolo luna de miere?
- Atâta vreme cât sunt cu tine, nu contează unde mergem.
- Chiar și în camera din spate?
- Hei, nu râde de ea! Am și eu o surpriză pentru tine.
- Chris se desprinse din îmbrățișarea lui și scoase dintr-un sertar o cutie enormă de „Sărutări de ciocolată”.
- Ai putea fi amendată pentru asta.
- Ba nu! râse ea. Le-am cumpărat de la concurență, uite bonul!
- Adică, nu sunt furate?
- Nu.
- Și dacă nu sunt bune?
- Încearcă-le.
- Imediat, spuse el, luând-o din nou în brațe. Știu că ai ceva și mai dulce...

Sfârșit